

ХРИСТО КАЛЧЕВ

КЪРВАВИЯТ ПЪТ НА КОПРИНАТА

ВУЛГАРЕН РОМАН

ХРИСТО КАЛЧЕВ
КЪРВАВИЯТ ПЪТ НА
КОПРИНАТА

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Когато НАТО удари Белград, Козела излезе от апатията. Тефик, семейството му и Габи бяха в избата, имитация на бомбоубежище, но той отдавна беше претръпнал за живота си и изгледа като театрален зрител бомбения ад, който се извисяваше над града. „Заради някакъв боклук, пък бил той и Милошевич, ще избият цял народ шибаните им мръсници“ — без грам гняв в душата си мислеше той. — „Щом са толкова курназ, да съберат един взвод от супергерои... Сталоун, Шварценегер, Стивън Сийгъл... Как се казваше онзи белгиец... Жан-Клод ван Дам, да хвърлят един десант над президентската резиденция и да си решат проблема тъпите му ебалници! Цял народ заради някакъв си Милошевич!“

Козела се изкъпа, махна от фалшивото си лице двайсетдневната си брада, преоблече се и излезе. В къщата беше тихо и тъмно, но небето вреше като геена огнена. Запали колата и подкара към центъра.

Белградският площад „Република“ беше претъпкан от възбудени, гневни, яростни, но в никакъв случай уплашени хора. Козела изслуша няколко патриотични речи и от комунисти, и от демократи, после за негова изненада започна концерт. На импровизираната сцена излезе някаква рок — група, но около нея се струпаха част от сръбските звезди, които чакаха своя ред да застанат зад микрофона. Сред тях беше и Цеца Величкович, жената на войводата Аркан, именно той му трябваше. Козела се вираше дълго в лицата на мъжете около нея, но „Дивата котка“ не беше сред тях. Когато се увери, че е излишно да търси войводата в тълпата, започна да си пробива път към естрадата. Рок групата отстъпи микрофона на някаква фолкзвезда... приближаваше и редът на Цветана Величкович, или Цеца, както с обожание я наричаше цяла Сърбия.

— Госпожо — тихо каза той, когато успя да застане зад гърба ѝ.
— Спешно търся мъжа ви.

Естрадната легенда се извърна рязко и почти ужасено каза:

— Но вие сте българин!

— Да — кимна Козела. — Бях българин и по време на югоембаргото. Тогава на Аркан му трябваше бензин. Много бензин, госпожо Величкович.

Жената го изгледа, неразбиращо, няколко секунди, после внезапно взе някакво решение, отвори чантата си, извади визитка, написа някакъв номер на гърба ѝ и му я подаде.

— Това е номерът на мобилния му телефон. Нищо повече няма да ви кажа, българино.

Козела потърси Аркан, но телефонът му беше глух и ням.

* * *

Когато се прибра във вилата, сирените виеха за отбой. Къщата беше тъмна и тиха, но в мига, когато натисна дръжката на входната врата под внимателните погледи на охраната внезапно всичко светна и Тефик, елегантен като Антъни Ледън, се появи на входа.

— Откъде идваш, Козел, приятелю?

— Бях да огледам настроението на града. Всички са на улицата, пеят, пият... Общо взето показват среден пръст на НАТО — Козела замълча за миг. — Такъв народ не се побеждава, Тефик бей.

Влязоха в хола. Габи, Нюкет, жената на Тефик, и момчетата гледаха репортаж от бомбените разрушения. Изглеждаха ужасени и изцяло погълнати от военните събития. Тефик покани Козела в кабинета си, затвори вратата и приготви два лонгдринкса от двадесет годишния си „Дъмпъл“.

— Добре ли си, Козел?

Бившият генерал и настоящ престъпник вдигна рамене.

— Нямам избор, Тефик. Или трябва да си пръсна главата, или да се взема в ръце. Аз съм християнин — избрах второто.

Тефик му посочи кресло и седна срещу него.

— Намери ми Аркан.

Козела настръхна.

— Следиш ли ме? — хладно попита той.

— Теб не, брат, но държа под око близките и обкръжението на този кървав звяр. Аз съм неомюсюлманин и е естествено да бъда кръвен враг на „Дивата котка“.

— Това е лудост, тежка фундаменталистка болест, Тефик. Мислех, че си широко скроен светски човек.

— И си прав — Тефик се усмихна. — Ислямските фундаменталисти и аскети не близват алкохол и не общуват с християни, а аз пия с моя брат иновереца? За фундаментализъм не може и да става дума. Просто Аркан е гаден убиец и трябва да бъде ликвидиран.

Козела се замисли.

— Ако те разбирам добре, Тефик, ти работиш за каузата на АОК.

— Добре ме разбираш — Тефик се усмихна. — За умен и опитен човек като тебе не е толкова трудно да се досети защо купих къща точно в Белград.

Козела стана и бавно започна да се разхожда по дебелия килим на кабинета.

— Добре, Тефик, да приемем, че ако Аркан е такъв убиец, какъвто го изкара, какви тогава са Хашим Тачи — Змията и Сюлейман Селим — Султана.

— Водачи на АОК.

— Само толкова?

— Не, Козел, много повече — те са убийци, наркотрафиканти, търговци на оръжие и в мирно време щяха да бъдат банални криминални престъпници, издирвани от Интерпол, но сега е война и те са патриоти, водачи на народа си и добри мюсюлмани.

— С какво е по различен Аркан? И той е патриот на своя добър народ и добър християнин. Тефик се усмихна тъжно.

— Точно тук се състои разликата. За теб Змията и Султана са врагове, за мене е такъв Аркан, но понеже ние с тебе сме по-близки от братя, искам да те предпазя от избор. Не взимай страна в този конфликт, Козел, заклевам те в твоя бог Исус Назарянина.

Иван Милетиев, Жаров и т. н., генералът, престъпникът, хамелеонът мълча дълго, преди да каже:

— Ще намеря Аркан, Тефик. Ако се наложи да взема страна, ще ти го кажа в очите. Дължа ти го! Ти обаче трябва да ме оставиш да се измъкна невредим. Дължиш ми го!

Тефик кимна разбиращо и вдигна чашата си пред очите.

Козела се прибра в стаята си и отново потърси войводата. Телефонът му продължаваше да мълчи.

* * *

Козела престоя в банята повече от половин час, изкъпа се и се зае да масажира бръснатото си, смърдящо от сикатрисите на пластичните операции лице. Чувстваше се студен като лезвие и спокоен като сфинкс. Кризата на отчаянието беше отминала така внезапно, както се беше зародила. Апатия — той? Нелепа диагноза, поставена от невежи лекари в екстрена ситуация. Козела не говореше, защото нямаше какво да каже, не общуваше с околните, защото и не искаше и не можеше да се съсредоточи около персоните им, ядеше колкото да не умре, лежеше по гръб и мислеше. Хиляди пъти прекара объркания живот през мозъка си. Ден по ден, час след час, миг след миг. Беше загубил синовете си там, на българо-сръбската граница, но колкото повече мислеше, толкова по-ясно проумяваше, че ги е загубил много преди това — Когато изпрати в цивилизована и богата Америка двама млади, унижени от майка си вълци... На белградския площад „Република“ един сърбин носеше плакат с надпис: „Колумбе, иебем ти откритие!“ Този надпис го простреля в мозъка. Да, откритата от Христофор Колумб цивилизована и богата Америка беше убила синовете му и с един замах беше отнела смисъла на живота му. „Колумбе, и аз да ти еба откритието!“ Беше твърде малък, слаб, жалък, за да се изправи сам срещу всемогъщата Америка, но можеше да събере сили да забие поне един пирон в ковчегата ѝ. „Трябва да намеря Аркан!“ — мислеше трескаво той, докато обличаше копринения халат, подарък от Тефик.

Гола, полуседнала, полулегнала на пухените възглавници, с цигара в уста и пепелник върху венериния си хълм, в спалнята го чакаше Габи. Козела стоя мълчаливо няколко секунди в рамката на вратата, после влезе, запали цигара и попита:

— Искаш ли нещо за пиене?

— Да.

— Какво?

— По твой избор... голямо и силно.

Козела наля две водки, подаде ѝ едната чаша и приседна на леглото.

— Какво предполагаш, че ще направя? — попита той.

— Надявам се — Габи се поколеба. — вече нищо не знам.

Козела вдигна пепелника от бърснатата ѝ путка и взе да я разглежда с вниманието, което човек отделя на картина.

— Красива изкусителка си, мамичката ти курвенска... — Помълча и добави: — Кажете ми как да забравя, че беше любовница на мъртвите ми момчета?

— Не знам — почти промълви Габи. — Моля те да забравиш.

Козела свали халата, легна до нея и се взря в тавана.

— Голям ташак е животът, момиче — през облаци дим каза той. — А аз, идиотът му с идиот, гледах на него със сериозността на монах. Да си еба главата проста.

Габи се сгуши на рамото му.

— Ще ме разплачеш... Извинявай, как да те наричам.

— Кой знае... свекър, дядо... еба ли му майката, как. Май най-добре Козел или Снежанка и седемте козлета. — Загаси цигарата, допи си водката, вдигна ѝ краката и заби загорелия си хуй в едновременно огнената ѝ, и влажна пещ.

* * *

— Търся войводата Аркан...

— Кой го търси?

— Българин. Бивш полицейски генерал... Кажете му, че Козела иска да говори с него.

След двайсетина секунди Аркан пое слушалката.

— Ти ли си взел телефона от жена ми? — директно попита той.

— Да, войводо. Трябва да те видя.

— Аз водя война, генерале Жаров. Ако ти стиска, ела в Косово.

— Ще тръгна още тази нощ. Как да те намеря?

— С кола ли ще пътуваш?

— Да.

— Ще дам слушалката на секретаря. Продиктувай номера и марката. В Прищина ще те поемат моите хора.

* * *

— Намери ли Аркан, приятелю? — с благ глас и меки очи попита Тефик.

— Тази нощ заминавам, бей. Ще липсвам една седмица.

— Ще ми кажеш ли къде ще се срещнете? Милетиев — Жаров поклати глава отрицателно.

— Не бих ти казал и да знаех. Ще бъда посрещнат някъде по пътя.

— Прищина?

— Не знам. Не ми задавай въпроси, Тефик. Турчинът мълча известно време.

— Ще му кажеш ли, че работя за АОК? Козела се намръщи.

— Аз не съм подлец, Тефик. Може да съм убиец, но заради това не е достатъчно да ми хвърляш такива обиди. Тефик се усмихна тъжно.

— Извини ме! Не ме разбра. Не ти, аз искам да му кажеш! Кога тръгваш?

— Трябва да говоря с Габриела... Веднага след това. Около полунощ.

— Ще напиша писмо до този див звяр. Ще го предадеш ли?

Козела мисли дълго.

— Само ако обещаеш да махнеш пазвантите си от белградската му къща и оставиш жена му на мира.

— Имаш го — Тефик стана. — Отивам да се подготвя. Ще се видим на вечеря. На път човек тръгва сит и топло облечен. — Тефик тръгна към кабинета си, но подхвърли през рамо : — Габи е при синовете ми.

* * *

— Справят ли се момчетата на Тефик, Габи? — попита Козела, когато я отмъкна от фитнесзалата и водейки я за лакътя, вкара я в стаята си.

— О, да. Орхан е почти напълно здрав, а това амбицира Осман да полага усилия. — Габи се усмихна. Имаше и добронамереност и гордост в очите ѝ. — Никога не съм се чувствала пополезна... Ще ми повярваш ли?

Козела кимна.

— Мислиш ли, че ако ги напуснеш, положението им ще се влоши?

Паника се изписа на лицето ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — плахо попита тя.

— Време е да се прибиращ в България, момиче. Имаш семейство, професия — трябва да се върнеш към сериозните си задължения.

— Нямам семейство...

— Не ми говори глупости! Имаш майка, която от месеци не знае нищо за теб! Тук бушува война — първо, а и ние сме гости, не бива да го забравяш.

Габи замълча объркано.

— Кога искаш да тръгнем...

— Не знам! Не знам дали ще тръгнем заедно. Още нищо не знам. След един час заминавам... Може би ще се върна до една седмица, но ако не се върна, значи съм

мъртъв, тогава ще разчитам Тефик да те върне в София.

— Къде отиваш? — плахо попита Габи,

— Не е твоя работа, момиче! И да искам, не мога да ти кажа. Ако се върна, аз ще се погрижа да се върнеш в София, ако не, искам безусловно да се подчиняваш на Тефик. Обещава ли?

— Но синовете му са влюбени в мен. Отчаяно влюбени, честна дума. Той трябва да е луд да се лиши от слугинята Габи.

„Права е!“ — помисли си Козела, но каза на глас:

— Аз ще имам грижата да не бъдеш слугиня, каквато и сега не си. Турците са горди хора и държат на думата си, а и най-вероятно ще се върна. Деветдесет на сто от шансовете са на моя страна, но животът за това е живот, че никога не знаеш какво ще ти се случи утре. Искам да изчезнеш от войната! Обещай, че ще се подчиняваш!

Габи го изгледа предизвикателно с антрацитените си очи.

— Ще обещаю при едно условие!

— А именно?

— Ако ме любиш сега... Веднага!

ВТОРА ГЛАВА

Козела се промъкваше на втора скорост през руините на затъмнения град. Чувстваше, а понякога и виждаше попаденията на „Томахоук“, придружени с огнен стълб и далечен тътен. НАТО бомбардираше северната, административна и индустриална част на Белград, а Козела беше на път да излезе от южните предградия на път за Прищина.

Гледаше войната, а мислеше за Габриела. Това момиче се впи като кърлеж в него, но преодолявайки първоначалните си предразсъдъци, все почесто се улавяше, че мисли за нея, че се съобразява с желанията, дори капризите ѝ, и подсъзнателно я включва в плановете си за някакво евентуално, макар и мъгляво бъдеще. Габи излъчваше някаква неподправена детска нежност... докато ѝ вдигне краката. Тогава се превръщаше в диво животно и мръсница от порно-филмите.

Козела излезе от града, включи дългите светлини, набра 3000 оборота, мина на пета скорост и остави беемвето да покаже истинските си възможности. Чакаха го 700 км. Път, осеян и с неизвестности, и с опасности, а на разсъмване трябваше да бъде в Прищина. На седалката вдясно лежеше тежкият му зигзауер, в краката любимият М-16, с който беше застрелял Нерон вълка, Доди Беров и още много други, протягащи ръце към врата му... Надеждно въоръжение, което хората на Аркан щяха да му отнемат още на първата минута. „Да става каквото ще!“ — процеди той и натисна педала на газта до ламарината.

Пристигна без инциденти, въпреки лудешкото каране. Беше шест и десет сутринта. Паркира пред хотела и зачака. Изпуши една цигара... не се появяваше никой. Козела заключи вратите, отпусна се на седалката и мигновено заспа.

Събуди го блъскане по ламарината на торпедото. Отбори очи и се намести на седалката. От всички страни го бяха наобиколили маскирани мъже с камуфлажни облекла и калашници в ръцете. Козела

отвори вратите на колата и сложи ръцете на волана. Всяко прибързано или необмислено движение можеше да бъде фатално.

— Ти ли си, генерале? — попита един от „тигрите“. Така се наричаше формировката на войводата. Козела игнорира въпроса.

— Тук съм по покана на Аркан — спокойно каза той.

— Ти ли си Козела?

— Аз.

— Въръжен ли си?

— Пистолетът на седалката — посочи го с поглед — и един М-16 в краката ми.

Тигърът се наведе, издърпа автомата и даде знак на един от хората си да вземе зигзауера.

— Излез бавно! — Козела се подчини. — Ръцете на торпедото, краката разтворени! — знаеше процедурите и ги изпълняваше безропотно.

— Чист е — каза „тигъра“, изви ръцете на гърба и ги закопча с белезници. — Козел, ти ще дойдеш с нас. Мой човек ще кара след нас колата ти. Заповедта ми е да ти вържа очите и да те заведе при войводата.

— В Рим по римски — неопределено каза Козела. — Щом имаш заповед, изпълни я.

Пътуваха с мощен джип по нещо, което и в най-романтично настроение не би могъл да нарече път. Главата му се удряше в покрива на джипа, залиташе и ако не го подпираха, отдавна щеше да лежи на пода. Пътуването му се видя безкрайно, макар че трая около половин час.

Въведоха го в някаква селска стая, свалиха му превръзката от очите, откопчаха белезниците, но вързаха дясната му ръка за желязната рамка на легло.

— Тук ще чакаш войводата — каза „тигъра“, излезе и го остави сам.

Косово! И в мирно време не беше стъпвал тук, а сега бушуваше война. Докато чакаше Аркан, опита се да си припомни какво знаеше за историята на местността, албано-сръбския конфликт, прераснал в ненавистна вендета, а от там във война на живот и смърт. Човешкият живот тук бе нищожен аргумент. В България история се преподаваше повърхностно и тенденциозно, но все пак в паметта му бяха останали

прословутата битка на Косово поле, легендарният подвиг на Крали Марко, основаването на първата сръбска държава от крал Лазар... за години и дати паметта му беше напълно безпомощна. Добре де, как все пак се бяха появили шиптьрите, които сега бяха 9/10 от населението?

След около час пазачът му го освободи от белезниците и побутвайки го с автомата си, подкара го през селото. Че това е село нямаше никакво съмнение, но не се виждаха нито хора, нито добитък, нито се забелязваха каквито и да били признаци на живот. Стигнаха до мегдана, прекосиха и влязоха в някаква сграда, която може би е била кметство, но сега изпълняваше друга роля в това мъртво селище. В средата, на дълга маса, заобиколен от тридесетина „тигри“, го чакаше Желко Разнятович или войводата Аркан, обявен от хагските съдии за военнопръстъпник номер едно на бивша Югославия.

— Много грубиянски посрещаш гостите си, Аркан.

— Тук е бойно поле, а не бална зала, генерале!

— Бивш генерал — побърза да го прекъсне Козела. -Ще ме поканиш ли да седна?

— Щом си гост, разбира се. Сядай, разполагай се, Козел. Какво ще пиеш? Барът ни е зареден с всичко необходимо.

— Водка и чешмяна вода.

— Никога чешмяна — каза Аркан. — Тук водата е смъртен риск. Дайте му „Абсолют“ и минерална.

Войводата изчака да го обслужат и когато изнервеният Козел изпи на екс чашата си, попита:

— Какво те води при мен, Козел?

— Старото приятелство. Забрави ли, че навремето заедно ебавахме майката на югоембаргото?

— Не съм забравил, разбира се, но това не е единствената причина. Козела кимна.

— Прав си, Аркан, това е поводът, причината е друга. Имах двама сина, млади хубави момчета... Американците ги убиха.

— Защо? — сухо попита войводата. Козела се изпоти, преди да отговори:

— Бяха студенти в Америка. Направиха банков обир в Аспен.

— Колко?

— Малко по-малко от седемстотин хиляди долара, делени между трима.

— Къде е техният дял?

— Не знам, Аркан. Нямахме време да говорим. Войводата го изгледа с открито недоверие.

— И нямаш представа къде е тяхната част?

— Никаква. Убиха ги на границата. Погребах ги на сръбска земя. В джобовете им имаше хиляда долара общо и паспорти на парагвайски граждани.

— С адрес?

— Асунсион, улицата не помня, но паспортите са в жабката на беembeто.

Аркан погледна един от охраната си. Нямахше нужда от думи. „Тигъра“ излезе веднага. На всички им беше ясно къде отива.

— Още водка, Козел?

— С удоволствие... едва владее нервите си, стари... мислеше да каже „приятелю“, но се отказа и произнесе „Колега“.

Аркан се намръщи.

— Моите колеги са около мен, Козел. Ето ти моите „Колеги“ — „тигрите“. И ние воюваме рамо до рамо за сръбската правопрестолнина Косово.

— Дойдох да воювам с вас, Аркан. Имам не по-малко основания да мра срещу американците.

„Тигъра“ се върна и остави фалшивите паспорти на момчетата при войводата.

Аркан прочете регистрацията и подаде паспортите на един от „тигрите“.

— Ще проверим адреса, Козел. Две трети от седемстотин хиляди долара не са пари за преобаване.

— Асунсион е много, много далече... Войводата го прекъсна.

— Не и за дългата ръка на Аркан — взря се в очите му и тихо, но злобно попита: — Как е твоят приятел Тефик бей?

Козела разбра, че току-що е чул смъртната си присъда. Не му беше нито за пръв път, нито щеше да се парализира пред лицето на смъртта. Не и той!

— Нещастен е, Аркан. Синовете му претърпяха катастрофа и сега са полупарализирани.

— Но са живи — тихо каза войводата — А твоите не. Козела мълча дълго, преди да отговори на скрития му въпрос:

— И ти имаш син, Аркан!

— Да, имам, но не съм шпионин на ислямския фундаментализъм. А ти идваш при мен точно в това си качество и се опитваш да разиграваш трогателни пиеси. Сериозно ли ме смяташ за глупак, Козел?

— Няма да говоря повече, войводо. Моля те, заповядай на „тигрите“ си да ме убият без варварски мъчения.

Аркан се присегна, доля чашата му и каза спокойно, дори кротко:

— Нямам никакво намерение да те убивам, Козел. И то не само защото си мой гост. Смъртта ти не ми върши работа! — Аркан поиска още чай и се облегна на стола си. — Имам обаче въпроси. Например, какво знаеш за така наречената армия за освобождение на Косово?

— Достатъчно, войводо... Повече отколкото си мислиш.

— Говори, генерале. Целият съм слух.

— Знаем кои са Адем Демачи и военните му лидери Хашим Тачи /Змията/ и Сюлейман Селим /Султана/. Знаем и че първото прочистване на Косово предприеха шиптърите преди повече от сто години.

Аркан кимна.

— Така е, Козел. Точно така. Щом знаеш истината, защо не я кажеш на когото трябва. Знаеш ли, че България даде небето си на НАТО?

— Знаем Аркан, но и ти знаеш, че аз не съм публична личност. Обстоятелствата ме принуждават да се крия и да съм нащрек дори в съня си. На кого мислиш, че мога да кажа: „Каузата на Аркан е справедлива?“

— Знаем, че не можеш, но можеш да не си подлагаш задника на оня рязан бандит Тефик бей!

Козела почувства обидата с кожата си, но брой до десет и отговори:

— Добре знаеш, че никога, на никого не съм си подлагал задника, войводо... Щом толкова мразиш Тефик, защо не го ликвидираш? Той е в ръцете ти.

Аркан се изправи и тръгна из бившето кметство.

— Знаеш ли защо, Козел? Ще ти кажа, защото си православен християнин като мен, защото си войник и защото навремето доказа, че може да се вярва на думата ти. Прав си, че мога да убия Тефик, когато

поискам, но с неговата смърт ще изчезне последният ни шанс да затворим Пътя на коприната.

„Коприна ли?“ — Козела помисли, че не е разбрал добре.

— Какво общо има някаква си коприна и твоята война с албанците?

Аркан отиде до огромната географска карта, закачена зад гърба му.

— От Китай, Афганистан и Бирма тръгва Пътят на коприната. Това датира от времето, когато Марко Поло изнесъл първите копринени буби, скрити в кухия му бастун. Пътят върви през Иран, Ирак, Турция и през София влиза по три канала — Сърбия, Албания, Косово — през Видин, Калотина и Кюстендил. Навремето по този път е вървяла търговията с коприна, но днес това е пътят на оръжието и дрогата.

Козела разбра всичко или почти всичко.

— Искаш да кажеш, че Тефик контролира Пътят на коприната? — това беше полувъпрос, полу-разсъждение на глас.

— Не, Козел, главният бос на фундаменталистите е Осама бин Ладен. Говори ли ти нещо това име? — Козела кимна утвърдително. — Тефик е връзката между него и шиптърските банди. Тефик е жив само защото чрез него се надявам да се добера до Бин Ладен и веднъж завинаги да пресека пътя на оръжието и дрогата от Кабул до Тирана.

— Тирана? — искрено учуден, възкликна Козела. — Конфликтът е тук в Косово, Аркан.

— Но инициран, финансиран и благословен от великоалбанските шовинисти отвъд границата. Къде мислиш, че се крият бандитите на АОК, като видят дебелия? На

територията на същинска Албания са и базите им, и складовете с оръжия, и семействата им. Тук налитат за кратки набези и бързат да си плюят на петите.

Аркан седя дълго пред прозореца, но там нямаше нищо за гледане. Погледът му беше обърнат навътре в него.

— Ела, Козел. Време е да хапнем, каквото дал Бог, после ще те заведа да видиш как се решава вековна религиозна омраза.

* * *

Косово беше царство на призраци. Руйна пустиня, запустели полета, глутница озверели от глад кучета и джамии. Имаше и църкви, разбира се, но минаретата се извисяваха над всичко. Еднообразен хълмист и каменист пейзаж, липса на истински поминък и беднотия... За това ли шибано Косово воюваше цял свят? И що за пирова победа щеше да получи онзи народ, който забие завинаги националното си знаме над това жалко село наречено Прищина? Но това беше нищо, бели кахъри, сапунени мехури, в сравнение с това, което видя на югославско-албанската граница. Дори за хладнокръвен убиец, видял всички ужаси на подземния свят, това беше непоносима гледка. Първо го втрещи смрадта. От север на юг се движеше окаяна колона от 10, 20, 30 хиляди души. Кой можеше да прецени освен ГКПП? Пътуват кой с каквото има, но основната маса представляваше вървящи в предсмъртен унес мъже, жени, деца, старци. Някои носеха близките ту на ръце, ту на гръб. Жегата беше повече от 30 градуса. Мараня трептеше в неподвижния въздух и никъде, на километри в диаметър, нямаше нито едно дърво, което можеше да подслони със сянката си някой умиращ. Конвоираше ги сръбска полиция.

Навлечени в маскировъчните си костюми, мъкнещи тежкото си оръжие, полицаите изглеждаха не по-малко изтощени от жегата, но затова и двойно озлобени.

На самото ГКПП беше още по-лошо. Сърбите събличаха косоварите, там отнемаха и всички пари и всякакви документи за самоличност, паспорти, актове за раждане, брачни свидетелства, нотариални актове, сваляха номерата на коли и мотоциклети и ги захвърляха зад границата наистина като призраци — без имена, без социален статус, без собственост. Един ден тези хора по никакъв начин не можеха да докажат, че са именно тези, за които се представят, още по-малко да претендират за къщите си, нивите, добитъка. Страшна гледка, но гениално измислена от режима на Милошевич.

— Виждаш ли какво става, Козел? — попита Аркан. — Утре, когато демократичните убийци на НАТО стъпят в Косово да търсят шиптъри, ще ми намерят хуя, генерале! Тогава в лично писмо ще попитам Клинтън защо не иде да ебе подчинените си в Арканзас, а се е заел да рине лайна в Сърбия.

— Аз дойдох с готов избор, Аркан. Войводата поклати глава.

— Тук ти не ни трябваш. Ние знаем как да браним исконната сръбска родина. Но ако си православен християнин и мразиш американците, както твърдиш, можеш истински да помогнеш на своите братя сърби.

— Главата на Тефик? — възкликна Козела.

— Не. Тефик е моя грижа. Ще се погрижа и за парите на синовете ти. Ако работиш за мен, те ще бъдат твои, ако не — ще влязат в касата на „тигрите“. Разбра ли ме?

Козела кимна.

— Какво очакваш от мен, Аркан?

— Върни се в България, брат. Върни се, събери твоя отбор убийци и взриви Пътя на коприната. — Аркан сложи ръка на рамото му. — А ако един ден се добереш до Осама бин Ладен и го скъсиш с една глава, за Сърбия ще бъдеш национален герой не по-малък от кралете Лазар, Милан... дори от Крали Марко ще бъдеш по-велик, Козел.

* * *

Свечеряваше се. Скоро щяха да завият сирените и НАТО да връхлети със супер самолетите си над изпепелено Косово, но Аркан и „тигрите“ му не даваха вид, че предстоящите бомбардировки ги безпокоят, още по-малко се готвеха да се скрият в бомбоубежища, каквито тук нямаше.

— Защо ме заведе на границата? — глухо попита Козела.

— За да видиш жестоката истина и да си направиш избора.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Козела наближи предградията на Белград, завиха сирените и небето пламна като елха със стотици едновременно горящи бенгалски огньове. Поколеба се да чака отбоя, а той щеше да бъде обявен най-рано на разсъмване. После реши, че такива като него никога не умират от нелепа случайност и продължи. Преди два дни остави града тежко наранен от бомбите, сега го завари в разруха. Много от булевардите и улиците бяха станали непроходими от руините. Някои от най-представителните сгради пушеха току-що загасени, други пламваха пред очите му, но хората бяха по мостовете и рок-концертите не спират. „Тия идиоти безсмислено озверяват един добър, весел и горд народ!“ — мислеше, промъквайки се на зигзаг към вилата на Тефик.

Посрещна го тъмнина и тишина. Имаше нещо тревожно във въздуха, или нюхът му на ченге го лъжеше. Козела обиколи вилата, карайки бавно и без фарове. Охраната я нямаше. Нещо наистина се беше случило тук и ако не беше Габи, щеше да обърне колата и с пълна газ да надуе към македонската граница. Генерала втъкна пистолета в колана, с автомата в ръце слезе от беembeто и притича до входа. Остана десетина секунди, заслушан за подозрителни шумове. Цареше пълна тишина. Притича до къщата и спря пред затворената врата. Отново никакъв шум, освен далечния тътен на бомбардировките. Натисна бравата — вратата се отвори леко, мазно, но той знаеше как Тефик поддържа вилата си, а и неведнъж беше отварял тази врата. Обходи партерния етаж. Нямаше никой. Обходи спалните, но откри само спящата Габи. Разтърси я, но не успя да я събуди. Запали нощната лампа и намери бележка от Тефик: „Упоена е. Не я буди до утре на обяд. Т.“

Козела зави Габриела и слезе в хола. Имаше нужда от нещо за пиене. Нещо силно като градус и много като количество. Барът беше непокътнат, както всичко останало в къщата. Козела наля във водна

чаша водка, отвори бутилка минерална вода, седна на масата пред телевизора и намери писмото.

„Трябва да замина, Козел. Незабавно! В Сърбия стана твърде нездравословно за мен, което значи и за семейството ми. Трябва да ме разбереш, приятелю. И още нещо се опитай да проумееш. Когато турчин те нарече приятел, той всъщност произнася клетва за вярност и на него можеш да разчиташ като на роден брат. Това е. Габи направи за моите момчета повече, отколкото най-скъпо платените лекари на Германия и Швейцария. Обичаме я като дъщеря и сестра, затова не исках да се разделяме с нея. Приспах я с хексадорм. Безопасно и безвредно. Утре, като се събуди, ще бъде свежа като майска роза. Не мога да ти кажа къде отивам. Ти направи своя избор и това е твое право. Както Аркан има шпиони сред моите хора, така и аз имам очи и уши при него. Сбогом, брат, и забрави Пътя на коприната! Т.“

Тази нощ Козела се напи до безпаметност. Пи като скот, диво, алчно, отчаяно, и не той Габи, а тя едва го събуди по обяд на другия ден.

Главата му се цепеше от болка, гадеше му се, краката му трепереха. Козела се наведе над умивалника и с два пръста бръкна в устата си до мъжеца. Започна да повръща чиста водка и продължи да го прави, докато стомахът му не изхвърли стомашен сок. Седя под душа, дълго правейки така наречената финландска супа — редувайки вряла и студена вода. Обръсна се, облече хавлията и се върна в хола.

— Пригответи си багажа — сухо каза той. — След един час тръгваме.

— Къде?

— В Гърция през Македония... После ще видим. Габи, наистина свежа като роза, се изправи и застана срещу него.

— Лошо ли ти е?

— Напих се... Нищо ми няма... освен махмурлук, разбира се.

Габи се притисна до него, разтвори хавлията и се впи като пиявица в него.

— Къде беше, Иване?

Това име го подразни, но го дразнеше и тялото ѝ и започна да чувства как соковете се спускат към слабините му.

— Ще ти кажа по пътя... — бръкна между краката ѝ, отмести бикините ѝ и притисна с пръст клитора ѝ. — Не ми се навирай, Габи.

— Защо не — закачливо попита тя. — Едва ли ще ми се случи нещо, което не искам.

Козела я съблече припряно, вдигна краката ѝ, но преди да ѝ го вкара, чу:

— Прочетох писмото.

— И аз — раздразнено каза той. — Или се еби, или върви на майната си!

* * *

Минаха без проблеми от Сърбия в Македония, щяха да се доберат и до Солун, но оттам нататък безгрижното пътуване щеше да приключи.

— Козела безпокои Аркан.

— Къде си? — попита войводата.

— Приближавам Скопие, но ще го подмина. Ще отседна в Битоля.

Утре продължавам за Солун.

— Добре, Козел. Намери мотел „Кетерини“. Там ще те намерят моите хора. Има ли нещо друго?

— Тефик изчезна... Остави ми прощално писмо, но не и адрес.

— Не се тревожи за тоя фес. Преди час е пристигнал в Тирана.

Знам всичко за него.

— Не знаеш обаче как завършва писмото му. Аркан се засмя в слушалката.

— Това наистина не знам. И как, по дяволите, завършва шибаното му писмо?

— Последните му думи са: „Забрави пътя на коприната!“

Аркан мълча дълго.

— Искаш да кажеш, че сред „тигрите“ има предател?

— Нищо по-добно не казвам. Цитирах ти последните думи от писмото на Тефик. Ще чакам в „Катерини“.

* * *

— Защо си толкова груб с мен, Иване — Габи беше мълчала повече от час, въртеше радиото, но никаква музика не и изглеждаше достатъчно добра. Тези разходки по скалата бяха твърде сериозно изпитание за опънатите му нерви, но въпреки това се въздържа от избухване.

Бяха заобиколили Скопие по околоръстното шосе и сега пътуваха на юг със сто и петдесет километра в час. Козела се присегна, изключи радиото и каза:

— Защо груб, по-скоро перверзен. Нали искаш точно това?

Габи помълча малко преди да каже:

— Не бих имала нищо напротив да ме целунеш, да ме погалиш...

Погледна я. Приличаше на малко дете, готова да ревне, но това не само, че не го трогна, напротив фалшиво невинният ѝ, курвенско-девствен вид го вбеси още повече.

— Кой от синовете ми беше по-нежен с теб, светицо? Габи заплака тихо, без глас, а като че ли и без желание да спекулира с настроението си.

— Те са мъртви...

— Знам — изкрещя Козела. — По-мъртви не могат да бъдат.

Отново пътуваха дълго и мълчаливо.

— Защо спиш с мен, щом ме презираш — промълви Габи.

— Защото нямам друга жена под ръка — поуспокоен каза той. —

И защото съм мъж, по дяволите. Може би си го забелязала.

Извън мобифонът. Очакваше да чуе Тефик или Аркан, но сух и свикнал да командва глас попита:

— Къде си Козел?

— Далеч от костеливата ти ръка, Хакел.

— Не съм много сигурен, колега. Питам те сериозно — Къде си?

— А ти?

— Не съм свикнал да ми задават въпроси, Козел.

— Нито аз, майор... ако не са те повишили в последните месеци.

— И въпреки че не обичаш въпросите, ще трябва да отговориш на полковник Хакел къде си.

— Честито Хакел! Навремето и аз се радвах на нашивките, детска болест. Минава като диарията, а колкото до въпроса ти... погребвам моите момчета убити от вашия клоун Джон Алберти.

— И ти не му остана дължен, Козел. Къде го зарови. Дължен съм да посоча гроба на семейството му.

— Никъде, полковник. Аз не съм гробар. Напълних гъза му с динамит и го оставих в ръцете на педерасткия бог.

— Мръсник! Джон не беше педераст.

— Може би, светецо, но на английски не знам друга дума за тия, дето се ебат в гъза... Може би гей. Да, Хакел, Джон Алберти беше гей. Сега доволен ли си?

Хакел замени няколко думи на немски. Явно не беше сам, но на Козела му беше все едно къде е, още по-малко с кого. Със сигурност знаеше, че ако се срещнат някой ден, един от двамата ще е мъртъв. Щеше да направи всичко необходимо да не е той.

— Козел, аз съм в Атина. Утре сутринта ще тръгна за Солун. Каж ми къде и кога ще се срещнем?

— Ти си луд, Хакел. Аз съм в Казахстан и пътувам за Алма Ата.

— Ти си посредствен лъжец, Козел. В момента пътуваш през Македония за Гърция. Ако ми откажеш среща, ще пратя десетина цигулари по петите ти.

Козела се сети откъде може да стигне такава информация до ЦРУ. Тефик участваше в косовската война на страната на Америка, а прехвалените им служби все още не бяха открили тесните му връзки с Осама Бин Ладен...

Него, Козела, го бяха изтъргували, време беше и той да извади коза от ръкава си.

— Не ти, аз ще те намеря в Солун, но само при едно условие!

— Да чуя, господин ексгенерал. Ако не си прекалено нахален, може и да се споразумеем.

— Искам мобилния телефон на Тефик и срещата трябва да стане извън Солун! Излишно е да ти казвам, че ако мъкнеш опашка, няма да се появя.

— Всичко ми е ясно, профи. Пишеш ли?

— Да. — Козела записа номера на Тефик и каза. — Край Солун има едно селце Аспровалта. Нерон вълка поддържаше един бардак на име „Акилина“. Срещата ни е утре в 16 часа. Аз ще закъснея с половин час по причини известни за висококвалифициран полковник като теб!

И прекъсна линията.

Продължиха да пътуват мълчаливо, но този път Габриела се страхуваше да пусне радиото.

— Защо не намериш някаква музика? — предложи Козела, знаейки, че това е желанието ѝ.

Габи не чака подкана и отново тръгна да броди по скалата. Намери някаква песен на „Куин“.

— Фреди Меркюри... Да го оставя ли? — Да.

Беше му абсолютно все едно какво ще слуша, щом тишината така или иначе ще бъде нарушена.

— Да не би да си решил да бъдеш мил с мен?

Козела я придърпа към себе си, целуна я по косата и бръкна в пазвата ѝ. Обичаше големите ѝ като болтове зърна. И сега те мигновено набъбнаха под пръстите му.

— Не съм толкова груб, колкото изглеждам. Само съм страшно изнервен.

— Зная — тихо каза Габи, плъзгайки ръка по чатала му. — Искаш ли...

— Не сега. Ще катастрофираме. А иначе искам, разбира се.

Габи се сгуши на рамото му и не мръдна до предградията на Битоля.

* * *

Настаниха се в някакъв частен хотел, нов, чист и най-важното с баня и тоалетна към стаята. Започнаха да се мачкат още под душа, прехвърлиха се на леглото и се любиха до пълна забрава и изтощение. Когато се обличаха, за да слязат в ресторантчето, Козела набра номера на Тефик, но отсреща чу:

— Очаквах да се обадиш, Козел.

— Така ли? Тогава защо не остави този номер в писмото?

Тефик се засмя дружелюбно.

— Тогава още нямах този номер, приятел.

— ЦРУ ли ти го даде?

— Хакел... Което е същото. Мълчаха няколко тягостни секунди.

— Ти ме изтъргува, Тефик. Това едва ли може да се нарече приятелство.

— Грешисш, Козел. Спасих те от преследване... По следите ти щеше да хукне цяла шайка агенти... Получих честната дума на полковник Хакел, че ще се срещнете само двамата.

Отново мълчание.

— Знае ли Хакел, че бях на среща с Аркан?

— Ако знае, не е от мен. Имаш честната ми дума. Време беше Козела да играе асото си.

— Добре, Тефик, приятелю. Ако се окаже, че срещата ми с Аркан е останала дискретна, Хакел няма да научи, че ти си дясната ръка на американския враг номер едно Осама бин Ладен.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Козела изчака хората на Аркан в мотел „Катерини“. Появиха се полу-грохнал старец с очила като лупи и един от „тигрите“. Стрелецът измъкна един пентакон от орфаната си чанта, направи снимки на Габи и него, поиска тъмно помещение — намериха му. Половин час по-късно извади дамски сешоар и след още половин те се бяха снабдили с австрийски паспорти, шофьорски книжки и травел чекове — по-истински от истинските. Аркан беше удържал на думата си. Козела покани гостите си на обяд, даде 300 долара на стареца и 100 на „тигъра“ и в два следобед се разделиха.

— Сега сме семейство — весело каза Габи. — господин и госпожа Ханс и Габриела Окс.

— Да, бе — промърмори Козела. — Същински Бони и Клайд... Имам още една работа, Габи. Шибана работа, но трябва да я свърша. Ако не се върна до шест часа довечера, палиш колата и поемаш за България. Някъде по пътя изхвърли автомата. В никакъв случай не бива да бъде в колата, когато стигнеш границата.

Габи зяпна ужасена.

— Какво значи, ако не се върна до шест часа? Къде ще бъдеш?

— При синовете си — Козела се засмя весело. — Не бой се, момиче. Свикнал съм да си пазя задника. За всеки случай в атешкейса има около четиристотин хиляди долара. Ще ти стигнат на първо време.

* * *

Маскарадите на Левски? Полковник Хакел нямаше представа кой е Дякона, а още по-малко беше чувал за прийомиите му. „С неговата свещена кама ще ви заколя!“ мислеше Козела, докато скиташе из солунската чаршия. Купи черни обувки и черни панталони втора употреба и потърси магазин за църковни одежди. Имаше такъв в противоположния край на града. Нае такси и купи калимавка и расо...

Беше три без десет. Все още имаше време. Голям проблем се оказа брадата, но в замяна на това имаше всякакви перуки и като дължина, и като цвят. Избра къса черна перука, купи ножица и лепило, нае хотел, предплати го за нощта и отиде да се дегизира. Оряза перуката, залепи я, нахлупи калимавката, облече черните одежди и се огледа. Беше заприличал на един от стотиците православни свещеници, които можеха да се видят на тълпи из гръцките улици. Отново спря такси и поиска да го закарат на интезапен пазар. Трябваше му магаре, младо и пъргаво... останалото беше в ръцете на Бога. Нямаше никакъв проблем да купи и сто магарета, ако му трябваха, но той избра едно сиво, на вид младо, яхна го още на пазара и тръгна за Аспровалта.

Беше три и двадесет, когато видя селото, долу на брега на морето. Извади зигзауера, нави заглушителя, вкара патрон в цевта и продължи. На стотина метра по-надолу видя първата засада. Някакъв самодеец имитираше, че копае в пясъка с бел, лопата, която се ползваше само за почва. Козела го застреля в сърцето, скочи от магарето, пребърка го и намери автоматичен стечкин, замъкна трупа в храстите и на бегом яхна магарето и продължи. Не беше изминал и петдесет метра, когато сцената се повтори от другата страна на шосето. Прикрит зад една дюна, другият килър разглеждаше порнографско списание. Беше рано. По думите на полковника жертвата им трябваше да се появи след около час. Козела го застреля в главата, пребърка го, отново откри стечкин, замъкна го зад дюната и продължи към „Акилина“, прословутия бардак на Нерон вълка.

Хакел обядваше с една ръка, с другата държеше вестник. Усети го едва когато стовари картечните пистолети на масата.

— Нося ти подаръци, Хакел! — злобно каза Козела, сядайки срещу него.

— Виждам...

— Не — Козела измъкна зигзауера изпод расото. — Стани бавно с ръце на врата... Така стой! Едно рязко движение и ще ти е за последно. — Препипа го, измъкна колт 44, пъкна го в джоба си и отлепи брадата. — Какво ядеш, полковник. Нямам нищо против да споделя менюто на твоя сметка.

Козела свали расото, уви двата стечника в него, сложи ги на един от празните столове и запали цигара.

— Защо увеличаваш жертвите ми, Хакел. Или си въобразяваше, че малко нещастници ми тежат на християнската съвест?

Хакел остави храната, допи бирата си и запали цигара.

— Върни ми пистолета! Веднага!

Козела се развесели искрено.

— Няма да ти го върна! Никога! Отдавна мечтая за машинка като твоята.

— Пистолетът ми се води по досие, Козел. Или ще посмееш да разоръжиш полковник от ЦРУ?

— Току-що го направих! — Козела помахна на келнера. какво има в менюто, Хакел. И по-бързо мисли, ако обичаш.

— Каварма.

— Каварма и водка — заповяда на гарсона и се взря в почервенелия от бяс Хакел. — Нали ти казах да дойдеш сам!

— Офицер от моя ранг е длъжен да ползва охрана!

— Не ме лъжи, Хакел. Тия не бяха американци.

— Прав си. Ти уби двама албанци от АОК. Близки сътрудници на Хашим Тачи. Ако Змията разбере кой ги е пратил при Аллаха, ще ти се види тесен Балканският полуостров.

Козела се изсмя в очите му.

— Да не си се обрязал, полковник?

— Все още не, но ти ще минеш през сунетчията със сигурност.

— Кой знае, колега. През краткия си бурен живот съм объркал доста прогнози. Защо поиска тази среща?

Келнерът му донесе водката и с жестикулации му обясни, че ще трябва да чака за кавармата.

— Не се ли сецаш?

— Не. — Козела отпи дълга глътка и я затисна с минерална вода.

— Дължиш четиристотин и двадесет хиляди долара на американските данькоплатци!

— Аз не дължа нито цент. Дължат синовете ми, но са мъртви, както знаеш. Един наемник на същите тези американски данькоплатци ги уби.

Хакел се намести на стола и видимо възвърнал вътрешното си равновесие, каза:

— Козел, не се прави на луд. Парите са у теб. Върни ми колта и дай да поговорим като мъже... Като офицери, Козел, тогава може би

ще забравя кой уби албанците пред Аспровалта.

Козела се надвеси над масата.

— Парите не са у мен. Не ги намерих. Момчетата не успяха да ми кажат къде са ги скрили. Колта няма да ти го върна, а колкото до албанците — нека тежат на твоята съвест. Дреме ми точно на кура какво ще кажеш на оня наркотрафикант Хашим Тачи — Змията!

Хакел мълча дълго.

— Не остана здравословно място за тебе, Козел... Където и да се завреш, рано или късно ще те намеря.

Келнерът донесе кавармата и Козела се нахвърли лакомо на изключително вкусната гозба. Не проговори, докато не омете чинията, макар че не откъсваше поглед от бившия германец, който работеше като наемно куче за американските си господари.

— Вкусно... Браво, Хакел, имаш вкус... А колкото до това къде ще се скрия... Интересен въпрос? Къде се скриха нацистките военнопръстъпници след войната?

Хакел почервения отново.

— Ще те убия, Козел! — тихо, но злобно каза той.

— Може би ще ме удушиш с голи ръце? Не ставай смешен, германецо. Ти не знам защо поиска тази среща, но аз знам защо дойдох. Искаш ли да чуеш?

— Целият съм слух.

— Дойдох да ти тегля една майна и да те пратя по дяволите. Веднъж завинаги! Не ме търси повече под никакъв претекст, слуга Аллахов. Можеш да кажеш на своите генерали, че като водят война на страната на АОК, създават по-страшна мафия от социалистическата..

Козела стана и взе пистолетите.

— Сбогом, Хакел. Благодаря за обяда! — и тръгна към шосето.

— Козел! — стигна го гласът на ЦРУполковника. — Ще се срещнем по Пътя на коприната.

Замръзна на място. Тефик беше най-банален неблагодарник и предател.

— Възможно е, Хакел. Обаче само ако Тефик бей доведе своя истински господар Осама бин Ладен. Това е донос, полковник, а сега сбогом наистина.

Козела спря такси. В Солун го смени и в шест часа беше в Катерини. Завари Габи да пие уиски в ресторанта.

Стори му се изключително възбуждаща. С боди и мини пола, вдигнала босите си крака на другия стол, тя представляваше булевардния образ на изкушението. Две минути по-късно я ебеше диво, яростно, като за последно.

— Този път ме желаеше искрено, нали? — попита тя вече под душа.

— Да — изръмжа Козела, наведе я, накара я да се хване за батерията на душа и ѝ го заби анално.

В осем часа тръгнаха за Турция. Беше сигурен, че Хакел е блокирал българо-гръцката граница.

ПЕТА ГЛАВА

Някъде около Румели Хисар Козела влезе в обсег и занабера телефонни номера. От девет влезе във връзка с шест. По-добре от нищо.

— Арсов, знаеш ли кой ти се обажда?

— Мислех, че отдавна са те изяли червеите — изумен, отговори ескадрониста. — Поне това е версията.

— Прибързана... Не ми споменавай името. След три дни, точно в този час, ще се срещнем в каубойската кръчма на Йотов в Лесидрен.

— Това заповед ли е? — попита Арсов.

— Да, и за изпълнението ѝ се полага само едно наказание...

Козела затвори апарата.

— Кой беше този? — попита Габи.

— Вуйчо ми — разсеяно отговори Козела, навлизайки в това чудовище, което ту наричаха Истанбул, ту Константинопол.

— Вачев, шефът ти се обажда... поне бившият.

— Чух, че си възкръснал. Знам часа и деня на явката.

— Арсов?

— Да.

— Искам да намериш Джорджо, Босъна и Трифон! Ще се справиш ли?

— Да.

— Знаеш ли нещо за бившите ми заместници?

— Ако говориш за Иван Песа, Кольо Ангела и Махмурлията, Проданов ги държи четвърти месец под ключ, надявайки се чрез тях да се докопа до тебе.

Козела се замисли.

— Нали минавам за мъртъв?

— Не и за Проданов. Той е печено ченге, а такива като него не вярват на слухове.

Козела реши да не се роби повече.

— Добре, ще се срещнем в Лесидрен.

— Какво е Лесидрен? — попита Габи.

— Един от Балеарските острови — отговори разсеяно Козела, мислейки за стария си колега генерал Продан Проданов.

Влизаше в Истанбул и безумното движение на този свръхполис го притисна отвсякъде.

* * *

— Продане — Каза министърът на вътрешните работи Богомил Бонев, — трябва да те видя веднага.

— След две минути съм при тебе, шефе.

Проданов затегна вратовръзката си, облече сакото, взе докладите, които и без това трябваше да докладва на министъра, качи се на асансьора и слезе на първия етаж.

Секретарката вдигна поглед от някакъв документ, усмихна му се служебно и каза:

— Заповядайте, генерале, министърът ви чака.

Завари големия началник да се разхожда по риза и с лула в устата си из кабинета.

— Седни, Проди, искаш ли нещо за пиене?

— Не, шефе, поел съм си дозата отрова.

— Тогава да те почерпя с един студен душ.

Бонев отиде до бюрото си, взе лист хартия, видимо факс, и внимателно го разгърна пред него.

ЦРУ предупреждаваше българското МВР, че генерал Иван Милетиев Жаров, известен като Козела, е проникнал или се готви да проникне на територията на страната. В подбрения факс се добавяше, че идва от Белград, че е бил в Прищина и че е бил в близки отношения с войводата Желко Разнятович — Аркан. Следваше цяла страница предположения във връзка с евентуалните му задачи в България, но нито едно от тях не се стори правдоподобно на Проданов.

— Какво ще кажеш? — попита министърът. Проданов разкопча горното копче на ризата и разхлаби вратовръзката си.

— Никога не съм вярвал в смъртта му. Козела е костелив орех.

— И смяташ, че се е хванал на хорото на Аркан?

— Не, шефе. Той е солист. Аркан има кауза, за Козела това понятие е дума без съдържание. Министърът седна срещу него.

— Разпоредих троен контрол на границите. Очаквам от тебе да се заемеш с издирването му.

— Границите са празна работа, шефе. Козела е професионалист и ще влезе в страната по някакъв негов начин. Ако не е тука вече. Спокойно можеш да отмениш военното положение на ГКПП-тата. А иначе от този момент започвам да го търся.

* * *

Проданов излезе от министерството и тръгна пеш. Главата му пушеше. Козела! Знаеше с интуицията си, че този призрак ще се появи отново. Каза на шофьора да го следва и тръгна към „Руски паметник“, откъдето до вилата щеше да ползва колата.

Запали цигара и опита да събере мислите си.

— Господине! — възрастен мъж се изпречи на пътя му. — Днес е тридесет и първи май, световен ден за борба с тютюнопушенето.

„Що не си ебеш путката майчина!“ — помисли стреснатият Проданов, но на глас каза:

— Не съобразих, господине, прав сте.

Хвърли цигарата, настъпи я и продължи. След двайсет метра запали друга, тури ръце на задника си и започна да си пробива път в тълпата. Беше пет часът и целият град се беше изсипал на улицата.

— Какво се е случило, Проди? Изглеждаш ужасно?

— Нищо особено. Уморен съм — отговори неохотно генералът, докато сменяше костюма с вечния си анцунг.

Този отговор не задоволи Поли, напротив усили паниката. Беше живяла достатъчно дълго с него, за да го разчита както стар свещеник Светото писание.

— Не ме лъжи, моля те. Нещо за момчетата? Проданов избухна.

— Стига, Поли. Знаеш, че докато не заловя оня хищник баща им, нищо не мога да науча за синовете ти. Поли седна срещу него.

— Кога ще го заловиш, Продане? Дължиш ми го!

— Скоро — тихо отговори той. — Козела се готви да влезе в страната, ако вече не го е направил.

* * *

— Къде си, генерале?

— В хотел „Таксим“, в Истанбул, войводо. Радвам се да те чуя.

Аркан се изсмя дрезгаво.

— Дано е така, Козел. Имам да ти казвам важни неща. Готов ли си да слушаш?

— Да. И да слушам, и да отговарям. Казвай!

— Първо, в Асунсион търсят синовете ти за убийството на някой си Гузман. Мафиот, но наркобарон и тясно свързан с полицията. Ако случайно попаднеш в Парагвай, не казвай чий баща си.

— Ясно. — Козела запали цигара и седна на леглото. Друго?

— Излъга ме за парите на синовете ти. Ако ги бях намерил, щях да ги утроя за един месец и ти щеше да получиш половината.

— Не съм те излъгал, Аркан. Можех нищо да не споменавам за откраднатите долари. Тогава обаче не знаех къде са.

— Сега знаеш ли? — попита войводата.

— Деветдесет на сто. Скрити са в родното ми село. Мисля, че знам точно къде. Ако ги намеря, ще ти се обадя. Утре до обяд ще претърся къщата. Ако трябва ще я срина, но ще ги намеря.

— Не — Аркан звучеше остро по войводски. — Не — утре. Вашата полиция е блокирала границата, преговаря с турците да им сътрудничат при залавянето ти.

Козела изтръпна.

— Как се добираш до подобни сведения, Аркан?

— Хванах шпионина на Тефик. Дължа ти благодарност, Козел, а аз не обичам да бъда длъжник. Погрижих се за измъкването ти от Турция. Утре, точно в полунощ, ще кацне транспортен самолет „Антей“ в местността Кая, плато над Трабзон. Бъди там. Машината е руска. Ще ви остави с кола на някакво си летище, ааа... Твърдица... някъде край морето. Не го намирам на картите си.

— Аз знам къде е — каза Козела. — Някаква парола?

— Не. Руснаците знаят номера на колата и данните на новите ви паспорти. Това е. Обади се от България...

— Аркан?

— Кажи.

— Шпионинът на Тефик не бива да се измъква жив.

Аркан се изсмя весело.

— Бъди спокоен, генерале. Сварих го на супа. С ориз и джоджен. Много уважавам тази подправка. И последно, Козел, Осама бин Ладен е в Либия.

Линията прекъсна.

* * *

Загледан в луната, Продан лежеше по гръб и се бореше с желанието си да излезе от спалнята и да запали цигара. Натъпкана с приспивателни, Поли спеше тихо до него, заемайки две трети от широката им иначе спалня.

Навикът надделя. Проданов напъха крак в чехлите, наметна халата, прекоси хола, излезе и се отпусна тежко в един от шезлонгите на прекрасната си, обширна тераса. Пееха щурци, чуваше се жабешки концерт там долу край реката. Беше прекрасна тъмна нощ за този, който имаше очи да я види, а Проданов имаше прекалено много грижи, за да се наслаждава на природата. Запали цигара и отново потъна в тревожните си мисли. Преди три месеца Интерпол изпрати сведение, че момчетата на Поли и Козела са мъртви. Във факса се посочваше дори мястото, където баща им ги е погребал, след като ликвидирал по най-варварски начин убийците им. Не събра сили да й го каже и вече четвърти месец живееше в лъжа. Тази страшна тайна го убиваше бавно. Не можеше да гледа очите на Поли, да вижда мъждукащата им надежда, да чува плахите й въпроси: „Има ли някакво известие от момчетата?“.

Не, да му еба майката, и няма да има, докато не спипам оня кръвожаден тигър Козела... Козела? Как щеше да влезе в страната и с чия помощ? Щом сведението идва от ЦРУ, най-вероятно се е бързал със сръбските чети, с които и без това го свързва старо сътрудничество от времето на босненската война и югоембаргото. А това значи и с руснаците, и така защитата му ставаше тройна. Труден враг, умен, истински професионалист и напълно безмилостен. И въпреки това откъде щеше да влезе в България? Безсмислено беше да го чакат по ГКПП-тата, макар че не искаше да опонира на министъра, още по-

малко беше по силите му да отмени заповедта му. Как, по дяволите, щеше да постъпи Козела? Проданов запали втора цигара и потъна в мисли. Опитваше се да влезе в кожата на врага си, в нрава му, в маниерите му на действие.

Проданов дочака изгрева в шезлонга. Пепелникът беше пълен с фасове, но не беше намерил отговор на нито един от въпросите, които го измъчваха.

* * *

Маскирани като бойци на АОК, командосите отвлякоха Тефик бей и семейството му. Качиха ги на една лодка „Риба“ с два двигателя меркюри по триста и петдесет коня и след два часа акостираха в столицата на остров Корфу. Още докато пътуваха бойците, а Тефик все още не знаеше в чий плен е, започнаха да се изреждат на жена му.

Стиснал зъби, отправяйки горещи молитви към Аллаха, той се молеше да оцелее, за да изреже главите на тия скотове. За своя живот не се безпокоеше. Отдавна беше свикнал да живее на ръба на бръснача. Преди да акостират, командосите изхвърлиха синовете му в морето и облепиха устните им с полицейско тиксо, но Тефик въпреки това успя да види как се удавиха момчетата. Луда, дребна ярост, наследена от Осман султан и спахиите му, го владееше. Нюкет не даваше почти никакви признаци на живот, освен че от време на време простенваше през облепената си уста: „Аллах, дай ми време за мъст, после сам ще ти дам живота си!“

На сушата отвлякоха жена му някъде, а него го хвърлиха в тъмница, стара, влажна и отчайваща, като всички зандани, градени от предците му, управлявали Отоманската империя. „Аллах, дай ми време и сили, после лично ще изпия водата, с която мият краката ти!“

Минаха дълги часове, преди вратата да се отвори и в килията да нахлуят десетина командоси с маски. „Щом не искат да запомня лицата им, значи все още имам някакъв шанс!“ — помисли той, правейки се на припаднал.

— Той се е насрал, бе! — каза на английски шефът им. — Изкъпете го, изчистете килията и ме викнете.

Бойците домъкнаха маркуч, пуснаха пожарникарска струя вода и започнаха да го хигиенизират, без да събличат копринения му костюм от фере и крокодилските обувки на Бата. Когато решиха, че са изпълнили заповедта на шефа си, сложиха го да седне на дървен стол и махнаха тиксото от устата му.

— Ако гъкнеш, ще напъхам този автомат в гъза ти! — закани се един от тях, размахвайки узито пред очите му.

„Щом искат тишина, значи наблизо има някой, от който се страхуват!“ — помисли Тефик, докато се опитваше да подсуши лицето си в реверите на самото.

— Говори, Тефик бей! — заповяда шефът. Той влезе без маска, с цигара в устата и кавалерийски стек в ръцете.

— Не знам какво ви интересува — каза турчинът и сам не позна гласа си.

— Говори! Аз ще отсея това, което ме интересува от празните приказки.

— Защо удавихте синовете ми като слепи котета? Командосът въздъхна отегчено.

— Светът е пълен с инвалиди, бей! Защо да зацапваме природата излишно.

— Те бяха мои синове, скот! — изкрещя боят. Командосът се изправи.

— Тази нагайка съм взел за теб, лайно ислямско. Дръж си езика зад зъбите и отговаряй на въпросите, които ти задавам.

Тефик започна да идва на себе си. Окованите в белезници китки и глезени го боляха ужасно, но дишането му се беше възстановило и гарнираният му с ненавист кураж обземаше личността му.

— Къде е жена ми, а? Докато не видя, че е жива, нищо няма да чуеш от мен.

Командосът замахна със стека или нагайката, както викт на този камшик в определени среди, и разцепи бузата му. Огън избухна в мозъка му, но турчинът не мръдна, нито позволи болката да сгърчи лицето му.

— Къде е Осама бин Ладен? — изкрещя офицерът или поне командирът на бойците.

„Козел, да вриш веќе в катрана на ада!“ — помисли Тефик и започна да му се изяснява ситуацията. Беше в американски ръце и

нищо добро не го чакаше.

— Срещал съм това име в пресата — глухо каза той. Доведете жена ми, ако искате да продължим разговора.

Вместо Нюкет, в килията влезе полковник Хакел. Да, вече нямаше съмнение, беше арестант на ЦРУ.

— Знаете ли кой съм аз, Тефик Андериман бей?

— Полковник Хакел от ЦРУ... — през зъби процеди турчинът.
— Къде е жена ми?

Хакел седна срещу него и с най-добронамерения глас, на който беше способен, промълви:

— Жена ви издъхна, бей.

Този път бол ката го връхлетя, толкова внезапно и мощно, че цялата сила на волята му трябваше да не рухне под вихъра на сърдечната аритмия.

— Сигурен ли сте? — напълно прекършен попита Тефик.

— За жалост, да. След като приключим разговора си, ще ви заведе да я видите. Тефик въздъхна дълбоко.

— Какъв разговор можем да водим, полковник. Казах на вашите убийци за Осама бин Ладен. Знам единствено това, което пише в пресата.

Хакел запали цигара и заповяда да му свалят белезниците.

— Искате ли да погребете жена си според вашите обичаи?

— Да.

— А Козела?

— О, да, полковник. Готов съм на всичко, за да заста на лице в лице с него. Хакел се усмихна.

— Тогава да приключим със сделката. Вие ще ми кажете къде се намира Осама бин Ладен, аз ще ви позволя да се сбогувате с жена си и ще ви сервирам Козела на тепсия. Приемате ли?

Тефик Андериман бей кимна, но в знак на съгласие.

* * *

Пътуваха от Трабзонското плато кая на север над Черно море. Летяха вече час и половина с транспортния самолет „Антей“. Пилотираха двама руснака, други девет, въоръжени до зъби, играеха

карти в салона. Залозите изглежда бяха големи, защото и страстите бяха пред експлозия.

Приближените на Аркан свалиха баржата на самолета, натовариха беемвето и без да погледнат документите им на запалени двигатели, отлетяха обратно. Цареше мрачна пиянска атмосфера — поне в салона. Дано и пилотите не надигаха толкова често бутилките с водка. Габи седна до прозореца, Козела бутна под краката ѝ брезентовия си сак, в който бяха и парите, и оръжието му.

Пътуваха повече от половин час, когато се обърна към вбесените от комара руснаци:

— Господа, мога ли да пуша?

— Пуши с гъза си, ако искаш — отговори някой от тях и това беше всичко за следващия един час.

В един момент самолетът рязко, почти под прав ъгъл зави на запад и се понесе към сушата, която светеше някъде долу в далечината.

— Наближаваме България... Твърдица поточно — каза Козела.

Габи кимна.

— Ориентирам се. — после добави — Страх ме е, Иване.

— От какво? — опита се да я успокои, но и той се стегна, чувствайки с кожата си нарастващата агресия на тези пияни степни вълци.

— Не знам...

— Няма нищо страшно — самоуверено каза той, мислейки дали отсега да си приготви оръжието. Ако беше под него, можеше да го направи, но то беше в краката на Габриела.

След още половин час започнаха да се спускат, след четиридесет минути кацнаха.

— Готов си, генерале — каза един русоляв руснак с гел в косата и обици на ушите. — Взимай багажа и тръгвай!

Лъхна го свеж въздух. Руснаците свалиха баржа, за да изкарат колата. Козела подаде ръка на Габи, помогна ѝ да се изправи, взе сака и я поведе към вратата, но когато застана срещу мастилената тъмнина на летището, видя че не е спусната стълбата. С внезапно избухнало предчувствие се обърна да поиска обяснение и политна в бездната. Последното, което чу, беше отчаяният вопъл на Габи: „Помогни ми, Иване!“ и дивият смях на пияните руски свине.

Падна на бетона, но веднага скочи на крака. По-късно щеше да мисли за контузиите си. Докато намери сака, докато извади автомата, самолетът набра скорост, издигна се и под безпомощния му обстрел направи заход и набра височина над морето.

ШЕСТА ГЛАВА

— Аркан, казаците отвлякоха Габриела... Жената, с която живея.

— Не! — извика войводата.

— Да! — прекъсна го Козела. — Моля те, намеси се. Тия зверове ще я скъсат от ебане!

— Веднага, Козел! Затвори. Обади се след половин час.

Умиращ от болки по цялото тяло, Козела пътуваше към Добрич. Умишлено щеше да избегне морската ивица, която едновременно беше и държавна граница. Ребрата не му даваха мира, а нямаше с какво да ги стегне. Ако бяха пукнати, болката щеше да отшуми за десетина дни, но ако бяха счупени, последствията можеше да се окажат непредвидими — да пробият дробовете, черния дроб, сърцето и тогава наистина го чакаше кучешка смърт.

На рецепцията на хотел „Добруджа“ Козела за пръв път изпробва австрийския си паспорт! Отегчена и разсеяна, жената го вписа в регистъра, даде му ключа и се втрени в телевизора. За негов късмет на екрана течеше някаква сълзлива сапунена опера.

Съблече се пред огледалото и внимателно се опипа. Май се беше разминал само с натъртвания. Изкъпа се внимателно и със стиснати зъби успя да се намести на леглото. Болеше страшно, но нито му беше за пръв път, нито някой му даваше гаранция, че е за последно. Козела запали цигара и набра телефона на Аркан.

— Самолетът е кацнал в Краснодар, генерале — каза Аркан. — Този край се владее от моя приятел Султан Севгун. Обеща да се погрижи за жената. Ще ти се обадя веднага, след като получа известие от него.

„Севгун!“ Козела затвори очи уморено. „Колко е малък светът, да му еба майката!“ — беше последната му мисъл. После потъна в нервен, пълен с кошмари сън.

* * *

Майор Манук Киркоров почука на вратата и влезе, без да дочака отговор. Проданов се беше проснал на канапето и четеше някакви документи.

— Какво има, Манчо? — попита той, без да мърда от мястото си.

— Много неща, шефе, и хубави и лоши — Киркоров седна срещу него. — Да почна с лошите, разбира се.

Проданов свали краката си на пода и остави на масата дебела папка с гриф „Досие“. Беше подготвил за четене още три такива тома.

— Казвай!

— Министърът е бесен, че не си обърнал внимание на граничните блокади. Предложил те е на колегията за наказание.

Проданов се усмихна криво.

— Какво например — уволнение, арест или може би предсрочно уволнение?

— Не знам — каза Манук. — вие се оправяйте на генералско ниво. По-важно е друго. Интуицията ти и този път проработи.

— Какво искаш да кажеш?

— Козела влезе в България снощи!

— Как, къде? — Проданов скочи. — Не се ебавай с мен, майоре!

— През акъла не ми минава. Снощи на летището край Твърдица, село между Дуранкулак и Шабла, е кацнал самолет без обозначителни знаци за първи път от петнадесет години насам.

— Сигурен ли си, че не е било аварийно кацане и откъде знаеш, че няма сигнатура за държавна принадлежност. Майор Киркоров остави папката пред него.

— Самолетът е преседял на летището около пет минути със запалени двигатели, след което е излетял на изток през морето. Наблюдавали са го от Калиакра, Шабла и нос Емине. Бил е руски транспортен „Антей“, без индикации.

Проданов прочете факсовете на граничното ПВО.

— Откъде си толкова сигурен, че именно този „Антей“ е докарал Козела?

— Две неща ме карат да мисля така. Първо, за какво им е на руснаците да извършват подобна пиратска акция и второ, жителите на Твърдица, предимно старци, са чули автоматичен откос и са видели куршумите да вдигат огнени искри по корпуса на машината.

Проданов тръгна да се разхожда из кабинета.

— Веднага да се запушат всички проходи в Балкана... от командоси! Искам целия наличен състав да се заеме с издирването на този убиец. Разпространете и раздайте снимката му на всички агенти на север от планината! Пълен контрол над хотелите, особено малките частни пансиони! Действай, Манчо! Вдигни на бойна нога цялата банда.

— Имаш го, шефе — майор Киркоров тръгна към вратата. — Готви се за тежки срещи с голямото началство.

— Майната ти гъзина — сърдито изсъска Проданов. Киркоров сви рамене примирително и излезе от кабинета му.

Пет минути по-късно секретарката го предупреди, че министърът го вика незабавно.

— Ще те уволня, Продане! — заядливо каза министърът, без да става от стола си зад бюрото.

— Само услуга ще ми направиш — каза Проданов и седна, без да чака разрешение. — Но тогава ще се наложи ти да тичаш по петите на Козела.

— Защо пренебрегна заповедта ми да контролираш ГКПП-тата?

— Познавам Козела, Богомиле. Той е достатъчно профи, за да ни падне толкова левашки в ръцете. Снощи е влязъл в страната през летището в Твърдица... с помощта на братята руси, разбира се.

— Сигурен ли си? — Министърът стана и мина пред бюрото си.

— Деветдесет на сто — каза Проданов. — Заложих всички капани, които са по силите ни.

Министърът го изгледа известно време угрижено.

— Изглеждаш съсипан, колега... Искаш ли нещо за пиене.

— Водка и газирана вода — разсеяно отговори той.

* * *

— Интелектуалците са на наша страна — започна Христов и с това откри среднощното заседание на Пентхауз. — Трябва да използваме антивоенните им настроения и да ги насъскаме срещу Иван Костов и сие.

— Само левите интелектуалци, Пентхауз. Десните мълчат като риби — обади се Стефан Марчев. — Щом мораво синият комунист

ненавистник Калчев размаха среден пръст на НАТО и останалите шубелии отдясно ще започнат да събират кураж един по един.

Избухна весел смях, а с него се вдигна градусът на настроението и като че ли умората изчезна от лицата им.

— Прав си, Гошо, но въпреки това от утре започваме пропагандна война. Турските Р-16 летят над главите ни, а утре ще поискат въздушен коридор. След 600 години аскерът отново се готви да води бой на Косово поле. Надувайте фанфарите, търсете ляво настроени професори в университетите и натиснете рупори в медиите да завият като вълци! Но ако не го направим веднага, ще бъдем престъпници пред собствената си партия. Нашият „Пентхауз“ е умален вариант на групата „Билденберг“. Разликата е, че те искат да създадат нов световен ред, а ние да съхраним стария.

* * *

Тефик натовари тялото на жена си, положено в пломбиран ковчег, на турския пътнически кораб „Гаази паша“ и потегли за Истанбул. Щеше да погребее Нюкет и снимките на синовете си във фамилната гробница в Адана, да изкара седемдневен траур на вода, да отлети за Бенгази на среща със светия воин Осама бин Ладен и после да се върне в България за Козела.

* * *

— Здравей, Козел. Знаеш ли кой се обажда?

— Иван Фомич Сувгун, Султана на Краснодар.

— Нямах представа колко си прав, генерал. Разбрах, че моите момчета са били груби с теб. Надявам се, че си добре със здравето?

— Къде е Габриела, султан?

— Тук до мен. След малко ще я чуеш.

— Фомич, надявам се, че си достатъчно джентълмен, за да не караш едно момиче да плаща нашите неуредени сметки.

— О, разбира се, Козел. Султан Севгун не воюва с жени. Излишна обида беше тази уговорка, но аз не съм злопаменен. Слушай

сега, по Пътя на коприната ще минат двама ливанци и един иранец. Войници на Хизбула. Пътуват с „Крайслер Игъл“ блек чери с регистрация НН-2121921. По мое сведение тази нощ ще влязат в България през Капитан Андреево и ще излязат през Гюешево на път през Македония за Албания. Капакът на торпедото и калниците са излети от масивно злато, Козел. Трябва да пратиш тези боклуци при Аллах и да скриеш колата, докато Аркан не намери начин да я прехвърли в Сърбия. Това ти е първата акция по кървавия път на коприната, генерал. Свършиш ли мократа поръчка, кажи на Аркан подробностите... Това е почти всичко. После ще уточним джентълменското споразумение. Дали ти ще дойдеш в Краснодар на отпих и да прибереш момичето или аз ще ти я изпратя там, където посочиш. А сега говори!

— Обичам те, скъпи! — проплака Габи. — Искам да ме вземеш... моля те.

— Как се отнасят с теб?

— Като с принцеса, Иване. Но това не ми е достатъчно, искам...

— Знам, Габи — прекъсна я Козела. — Ще направя всичко възможно да те прибера час по-скоро. Кажи на Севгун, че тръгвам на лов.

Козела прекъсна връзката, затвори очи и се разплака. „Та ти обичаш това момиче, изкуфял идиот с идиот!“ — мълвеше на глас, докато триеше сълзите си.

* * *

— Поли, знаеш ли кой се обажда?

— Как откри този телефон?

— Имам свои начини — неопределено каза Козела. — Къде е оня боклук, мъжа ти?

— Не знам... Сигурно на работа... Не мога да повярвам, че искаш да говориш с него.

— Грещиш, дай ми служебния му GSM.

— Не мога, Иване. Забранил ми е. Моля те, Иване, кажи ми къде са момчетата? Козела мълча дълго.

— Не знаеш ли?

— Не, за Бога... Кажи ми.
— Продан не ти ли е казал нищо?
— Не — изплака Поли. — Къде са?
— В гроба, Поли. Погребах ги на сръбска земя.
— Господи! — изплака отчаяната майка. — Как така... Защо?
— Попитай мъжа си и ми дай служебния му телефон. Поли в унес продиктува номера и през сълзлив спазъм попита:
— Как така... Защо... Не можа ли да ги спасиш?
— Не! — изкрещя Козела — Те бяха моите синове. Единственото, което ще ти кажа, е, че взривих убиеца им.

* * *

— Защо не си казал на жена си, че синовете ѝ са мъртви, Проди?
— Защото я щадя, мръсник с мръсник. Знам, че си в България. Този път няма да ми се изплъзнеш!

— Ще видим. Съветвам те да се натягаш по-малко. Ако искаш да дочакаш пенсия, не се занимавай с Козела, Проди. А за твое сведение току-що казах на Поли къде погребах момчетата.

Проданов изтръпна. Врълетяха го лоши предчувствия, затвори мобифона и изкрещя по диктофона на секретарката си:

— Колата... Веднага... слизам.

Десет минути по-късно летеше с включена сирена към вилата си, двайсет минути след това завари жена си студена, с пръснат череп. Беше се застреляла с личния му пистолет парабелум, подарък от министъра в деня, когато го произвеждаха генерал.

Още стоеше отчаян и замаян над трупа на жена си, когато GSM-ът иззвъня отново.

— Проди, скъпи, ако още веднъж си позволиш да ми затвориш телефона, лично аз ще ти го завра в гъза,

Проданов мълча няколко секунди, преди да каже:

— Козел, Поли е мъртва. Не е преживяла момчетата. В древния свят са убивали вестителите на трагедии... Слушай внимателно, див звяр, досега те преследвах служебно, от този момент ти си мой личен враг и аз, християнинът, се заклевам в Бог, че ще те видя мъртъв.

СЕДМА ГЛАВА

— Как служиш на нашия Бог, Тефик?

— Предано, Осама — тихо отговори боят. — Пренесох в курбан жена си и двамата си сина. Единствените ми деца, свети воини.

Осама бин Ладен му посочи възглавницата за сядане. Посрещна го в шатра в един оазис наред пустинята, отдалечен поне на хиляда километра от Бенгази. Пазеха го поне стотина афганистански талибани. Че са именно такива, личеше по начина, по който връзват шамиите си.

— Семейството ти е при Аллах, синко — Осама беше по-млад от него. — Не бива да рониш сълзи.

— Не, нямам сълзи. Очите ми са сухи като прахан. Искам мъст, Осама! Искам християнска кръв да потече по-гъста и по-пълноводна от свещения Нил.

Осама бин Ладен кимна разбиращо.

— Това е великата цел на всеки правоверен, Тефик. Докато това е и твоята цел, ще имаш моята подкрепа. Внесоха кафе и поднос с грозде и фурми.

— Пий си кафето, Тефик — тихо, с глас на пророк, каза саудитецът. — Има време да обсъдим делата си. Половин час по-късно Осама заговори:

— Гърция, България, Македония и Сърбия са държави като джуджета, но са се впили като пиявици на земята, която ни дели от братята мюсюлмани от Албания. А това значи, че трябва да бъдат унищожени без милост. Какво представляват някакви си тридесет милиона жертви пред величието на Аллаха. Презирай живота им, както презираш свинския, и ще бъдеш благословен.

„Луд фанатик или пратеник на Аллаха?“. Ако не знаеше, че саудитският милиардер е получил образованието си в най-скъпите колежи и университети на Англия и Америка, би помислил, че светият воин не познава света. А той го познаваше по-добре от него... хиляди

пъти... Някога принц Осама бин Ладен беше радушно приет от елитите на всички световни столици.

— Огромна задача, Осама... и трудна. Как си представяш изпълнението ѝ?

— С всички възможни средства, Тефик. Меч, огън, отрова, епидемии. Всички средства са добри, щом са по волята на Аллаха.

Осама се изправи рязко. Както седеше на възглавниците по турски, така в следващия миг беше прав, все едно, че го беше вдигнал крик.

— Пътят на коприната е ключът на райските селения! Който го владее, той владее света. От Китай до Босфора той е под мой контрол... Знаеш, Америка ме обяви за враг номер едно на човечеството. Това прави невъзможно появяването ми в страната на неверниците. Ти, Тефик... Ти си определен да завладяваш отсечката от Мраморно до Адриатическо море. Справиш ли се, моят пилаф е твой пилаф.

* * *

Козела се измъкна от засадата на проходите. Разчиташе, че има няколко часа преднина и не сгреша. Влизаше в София, когато колоните на жандармерията и командосите потегляше на север. Беше извадил душата на беемвето, беше грохнал от умора, но отново беше показал среден пръст на Проданов.

Козела се настани в квартирата, която Момчил беше наел за него, прати бившите ескадронисти по пътя на коприната, а той с четири души, облечени като полицаи, останаха да чакат сигнал на „дюшеци“. И сигналът не закъсна — арабите бяха отседнали в Новотел „Пловдив“, а крайслерът беше оставен на платения паркинг пред хотела. „Ще ги сгащя на мотел «Ихтиман»!“ — Козела поведе ескадронистите си. Из цялата държава имаше извънредно раздвижване на полицията, така че едва ли щяха да направят впечатление някому. Близо три часа стояха „на пусия“, но когато Момчил се обади, новините не бяха добри.

— На половин час път са от мотела, но плътно зад тях се движи мерцедес 600 с пет човека. Това е охрана, Козел. Закачиха се зад тях

след Пловдив.

Бившият генерал изтръпна.

— Вие къде сте?

— Следваме ги от разстояние. Имам двама души. „С теб трима и ние — пет!“ — помисли Козела. „Шансовете са горе-долу равни.“

— Слушай ме внимателно, майоре. Ти трябва да връхлетиш върху мерцедеса. В ситуация като тази са решаващи шокът и бързината. Ясно ли е?

— Да, Козел. Започвам да скъсявам дистанцията.

Нито шокът, нито бързината бяха на страната на Козела и ескадронистите. Готови за нападение по всяко време, арабите изстреляха един гранатомет в ланцията на Момчил и я превърнаха във факла. От всички прозорци бълваше картечен огън. Предната лява гума на беемвето гръмна и на Козела не му оставаше нищо друго освен да изгледа отдалечаващите се светлини на лимузините. Момчил и хората му бяха изгорели до неузнаваемост, беемвето също падна жертва. Козела принуди ескадронистите да хвърлят трупа на бившия си колега в кладата.

— Замитаме следите на ескадрона — неопределено каза той. — Някой да смени гумата. Веднага трябва да изчезваме.

* * *

— Провалих се, Аркан. Засадата не проработи. Четирима от моите хора са мъртви.

— Не говори повече, Козел. Не приемам провали. Тръгвай да ги преследваш.

— Това правя. Ще се опитам да ги сгащя преди македонската граница... Ако трябва, ще ги преследвам и в Албания.

— Дръж ме в течение — Каза грубо Аркан и прекъсна връзката.

* * *

Интуицията заведе Козела пред хотел „Шератон“. И крайслерът, и мерцедесът бяха оставени на паркинга. Въздъхна облекчено. Имаше

една нощ на разположение.

— Султан, Козела е!

След кратко мълчание Севгун попита:

— С какво мога да ти услужа, уникат на фауната?

— Султан, моля те бъди, сериозен поне един път в живота си — изкрещя Козела. — Хизбула изби хората ми. Нямам физически време да събирам отбор. Те са осем души с две коли, ние с една и основният ми нападател е ранен в дясната ръка. Трябва ми помощта ти. След ново мълчание Севгун попита:

— И каква помощ мислиш, че мога да ти окажа от петнадесет хиляди километра?

— Искам десет души казаци, Султан... Пред Кюстендил, минимум с три коли. Аз ще следвам крайслера с БМВ 2000 М с регистрация С4304 СН.

Този път Севгун мълча дълго.

— Добре, Козел. Запиши номера на спейсфона. Засадата ще бъде на десет километра от града. Когато крайслерът е на петнадесет от целта, вдигни момчетата под тревога.

* * *

Проданов спря да пие и хвърли в боянската река последната си кутия цигари. Имаше повече от символика в този жест, имаше дива ненавист. Никога повече нямаше да употребява приспивателни, да сваля излишните килограми, да стегне мускулатурата с жестоки изтезания във фитнес залата. Той преследваше Козела дълги години — беше представител на закона и основното му задължение беше да преследва престъпниците. Вършеше го акуратно, съвестно, понякога дори с увлечение, но сега отиваше за главата на личния си враг, на човека, превърнал живота му в пустиня.

Генерал Продан Проданов легна и затвори очи. Опита да мисли за детството — имаше хубаво, весело и любвеобилно семейство и когато се сетеше за тях, сърцето му преливаше от любов. Тази нощ обаче образите на баща, майка, баба, дядо бягаха от съзнанието му, колкото и да се мъчеше да извика духовете им. Козела! Проданов лежа

по гръб два часа. Умираще за цигара... нямаше. Пиеше му се — беше излял в умивалника целия наличен алкохол.

Проданов стана, натъпка се с хексадорм и легна отново... Сутринта, на път за министерството, първата му работа беше да си купи цигари. Шофьорът щеше да има грижата да възстанови алкохола във вилата.

* * *

Казаците на Севгун доказаха високата си класа. Нерон вълка беше казал: „Руснаците са си ебали майката. Като са гении, са Пушкин, Толстой, Достоевски, ако са войници — Кутузов, Суворов, Жуков, техничари — Туполев, Калашников, Стечкин, но ако са убийци, в сравнение с тях Сатаната е най-обикновен посерко!“

Беше четири и петнадесет сутринта, когато Козела даде позивната, че керванът пристига. В четири и двадесет и пет шосето грейна като слънце. Казаците атакуваха двете лимузини през прозорците, предварително избити с гранатомети. Когато Козела се опита да се намеси, срещна един автоматчик пред себе си и друг с фалос патрон зад гръба му. Наложил му се да остави оръжието си на земята и да вдигне ръце, така направиха и тримата ескадронисти, които водеше със себе си. Казаците избиха като бездомни кучета осемте араби от Хизбула, нахвърляха телата им върху предварително приготвената клада, заляха ги с напалм и ги запалиха. Лумна огън и след петнайсет минути от войните на Аллах не беше останал и помен.

— Командир — каза един от маскираните казаци, но видимо водач на останалите. — Заповядано ми е да ви предам крайслера и да откарам мерцедеса. Има ли разминаване в нашите инструкции?

— Не, атаман — умишлено ласкаейки, каза Козела. възхитен съм от бързината ви. Султан Севгун ще бъде известен за смелостта и уменията ви.

— Благодаря, командир. Време е да се разделяме. За нас беше удоволствие да работим с вас.

Казаците се хвърлиха по колите и изчезнаха точно толкова бързо, както се и появиха.

„Прав си, Нероне, — мислеше Козела, докато маневрираше с крайслера, за да го подкара по обратния път. Руснаците наистина са си ебали майката!“

* * *

— Генерал Проданов, Манук съм...

— Кажи, Манчо — кожата му настръхна. Майор Киркоров никога не го търсеше без неотложна причина.

— Ние търсим Козела в балканските проходи, но на шосето между Кюстендил и Конево са открили стъкла от титан, бронирани като за държавни глави и влада, активизирана с напалм... Спецовеите твърдят, че са отделили човешка прах.

— Кога е станало това? — глухо попита генералът.

— Тази нощ... няма следа от изпълнителите.

— От какви автомобили са стъклените парчета?

— Мерцедес и крайслер. Пътували са в обратния ред.

— Министърът предупреден ли е?

— Не, господин генерал. Реших, че вие бихте искали да му съобщите тази новина.

* * *

Митингът се провали. Ораторите говореха скучно, банално, вяло... На площада имаше не повече от хиляда старци, мъкнещи отегчените си внучета за ръка.

— Лошо — каза Пентхауз. — Прав си, Евтимов. Губим пропагандната война.

— Не е само това, Пентхауз — отговори съратникът му. — Току-що обявиха, че войната с Югославия е свършила. На хората не им е до нас днес, 10 юни.

* * *

— Честито, Аркан! След нервен смях войводата попита:

— Какво, по дяволите, ми честитиш, Козел?

— Войната свърши. Току-що го чух по радиото.

— Не бъди наивник, генерал. Воюват Сърбия и НАТО. Как си представяш, че президентът Милошевич и оня даскал по физика Хавиер Солана ще седнат един до друг и ще подпишат мирен договор? Може би ще си стиснат ръцете, като се разменят документите... или да се целунат в устата като Брежнев и Картър?

Козела се разсмя искрено.

— Ако го искат медиите, защо не, Аркан.

— Никой не го иска, колега. Къде е скрита колата?

— При мен. Ще ти я предам, когато искаш и където кажеш.

Аркан размени няколко думи с обкръжението си, после отново грабна слушалката.

— Утре ще пратя хора да я вземат... Казаха ми, че стъклата са разбити?

— До утре ще бъдат в ред. Чакам сигнал.

След кратка пауза Аркан продължи:

— Слушай ме внимателно, брат. Нищо не се е променило. Ислямът е в настъпление. Бандитите от АОК ще си свият ушите за десетина дни и отново ще се хванат за оръжието. Присъдата над Осама бин Ладен е в сила. Пътят на коприната остава под твой контрол... дори ако се наложи да ползваш чужд труд... Ясно ли е?

— Напълно, Аркан. Веднъж получил думата ми, ти имаш и живота ми... Но, брат ми, аз имам въпрос към тебе. Ти ми обеща...

— Имаш ли официален костюм, Козел?

„Що за идиотски въпрос?“ — помисли Козела, но все пак се съвзе и отговори:

— Защо, войводо...

Аркан го прекъсна отново.

— Ако нямаш, купи си. Тази вечер Фомич ще доведе Габриела в „Шератон“. В осем довечера бъди в ресторанта... И чакай знак от моите хора.

После телефонът заглъхна.

След тридесет секунди Аркан се обади отново:

— Козел, забравих да те предупредя, Тефик е тръгнал срещу тебе.

ОСМА ГЛАВА

Хашим Тачи — Змията, Сюлейман Селим — Султана, водачите на АОК, пиеха кафе с турския аристократ Тефик Андериман бей, потомък на цял поменик велики везири, управлявали в сянка Османската империя, векове наред, от прословутата битка на Косово поле, до деня, в който кемал Ататюрк обяви светската си република.

— Войната едва започва, Тефик. НАТО е готов да предостави автономия на Косово, но ние се бием за независимост и никакъв друг изход не ни задоволява.

— Какво ще стане с бежанците, Хашим? Не е ли по-добре да ги държите далеч от огъня?

— Разбира се — кимна Сюлейман Селим. — Ще се върнат само годните да носят оръжие. Идва ред на Македония. Един ден ще присъединим Косово и Западна Македония към майка Албания.

— Велика цел — замислено каза Тефик, — но трудно осъществима. НАТО е свръх-сила.

— Но нямат велика цел, както ти любезно нарече борбата ни, Тефик — обади се Тачи. — Аллах ни посочи пътя. Смисълът на нашия живот е да го извървим.

Мълчаха дълго, пиеха кафе и чакаха мига, когато ислямското им възпитание ще позволи да минат на деловата част от разговора.

— Ще задам няколко въпроса, Тефик бей! — остро каза Тачи. — Ще очаквам бързи отговори.

— Слушам, синко. — Тефик беше два пъти по-възрастен от албанеца, беше загубил всичко ценно в живота си, а и да не беше, малко неща можеха да го уплашат и нито едно да го унижи. Той беше Андериман и никога не го забравяше.

— Ти познаваш лично принц Осама бин Ладен, нали?

— Да, Хашим. От дълги години.

— И той те натовари да разчистиш Пътя на коприната?

— Така е. Аз контролирам отсечката от Черно и Мраморно море до Адриатика.

— Знаеш ли, че трябваше да получим една кола?

— Да, Хашим. Крайслер игъл с шестстотин килограма злато, излято в капациите. Колата е при Аркан.

— Кой допусна този провал, Тефик бей? — в гласа на младока, командир на АОК, се промъкнаха агресивни нотки.

— Внимавай как говориш с мен, Змия — кротко каза бейт. — По-добре мисли как да измъкнем крайслера от сърбите.

— Посмъртно — обади се Сюлейман Селим. — Златото е свалено, колата хвърлена в някое гробище. Славата ти на голям воин, Тефик бей, не ти разрешава да ни даваш детински съвети.

— Ти дай по-добър, младок... Златото е загубено. Край! Нищо не може да се направи. Ще чакаме друга инжекция, но трябва да гарантираме свободната „проходимост“ на Пътя. Един супер-килър държи под контрол моята отсечка. От изток го подкрепят казаците на Севгун, на запад „тигрите“ на Аркан.

Тефик подхвърли едно тесте снимки на Козела пред албанците.

— Намерете начин да отстраните това християнско куче. Иначе притокът на пари, оръжие и дрога ще отива у сърбите!

Тефик стана бавно, загаси цигарата си, каза „Аллах Акбар“, не дочака отговор и излезе. Шофьорът го чакаше пред ролсройса, отвори му вратата, изчака го да влезе и потегли към Дурус, главното пристанище на Албания. Беше време да потърси своя стар приятел Козела в бърлогата му.

* * *

Лежаха по гръб голи и уморени. Бяха се любили целия ден, а приближаваше осемнадесет часа.

— Отивам да се изкъпя — каза Козела. — След един час имам среща със Севгун.

Габи се протегна лениво, обърна му гръб и затвори очи.

— Ще те събудя с нещо друго — изсмя се пресилено Козела и отиде в банята.

Срещата му беше в „Шератон“ — на вълка в устата, но трябваше да отиде.

* * *

— Търсиш ли Козела, Продане? — попита министърът на вътрешните работи.

— Денонощно.

— Къде?

— Навсякъде. Проверяваме всяка съмнителна регистрация, всеки чужденец, който отговаря на описанието му. Козела е нагъл тип, може да отседне в някой петзвезден хотел и да шофира в центъра на София, без да му мигне окото.

— Защо си толкова сигурен, че е в София?

— Никога не съм твърдял подобно нещо, шефе. Това, в което съм сигурен обаче е , че е между капитан Андреево и Калотина.

— Пътя на коприната?

— Да. — кимна Проданов, — а той минава и през София.

— Войната свърши, Проди, а това значи, че и значението на този път намалява до незначително.

Проданов стана и тръгна из кабинета на шефа си.

— Никаква война не е свършила, Богомиле. Свършиха бомбандировките, но войната едва започва, а такива войни, както знаем от историята, никога не свършват.

— Какви войни?

— Религиозните. Справка: Ирландия. Там се бият от шестстотин години.

— Албанците започнаха да се разоръжават.

— На бюрото ти е справката на разузнаването. Албанците предават стари и негодни автомати, а в Албания трупат чудовищни количества най-модерно оръжие, което влиза там или през Адриатика, или по пътя на коприната. Сърбите правят същото, само че тях ги снабдяват руснаците зад гърба на НАТО. Човек не си купува оръжие, за да се бръсне с него.

Бонев поклати глава мълчаливо.

— И ти твърдиш, че Козела пее в сръбско-руския хор?

— Да. И един ден ще го докажа. Той е връзката между Аркан и Севгун. Готов съм да си заложа главата!

Бонев взе един лист от бюрото си и му го подаде.

— Севгун е в „Шератон“, колега. Ти първи трябваше да узнаеш тази вест.

Проданов грабна досието и хукна към вратата.

* * *

Козела, хитър и подозрителен като стара лисица, тръгна към хотела с широки концентрични кръгове около него, като постепенно щеше да ги стеснява, докато се увери, че е безопасно да прекрачи прага му. Не му трябваше много време, за да открие капана на Проданов.

— Султане — Каза той по мобилния телефон, пътувайки в обратна посока. — вместо мен на среща с теб ще се яви един генерал от службите. Блокирал е половин София. Ще ти се обадя веднага, щом се убедя, че завесата е вдигната.

* * *

— Добре дошъл, генерал Проданов — Севгун стана усмихнат, безупречно елегантен и по дворянски учтив. — Очаквах ви.

— Вие... мен — заекна Проданов. — Що за глупост.

— Не е глупост, генерале. Току-що Козела ме извести, че идвате при мен. Поръчах водка, шампанско и черен хайвер. Вие сте мой гост, седнете, моля.

Проданов се отпусна тежко на посочения стол.

— Въръжен ли сте, господин Севгун?

— Не, разбира се — със сияйна усмивка отговори казакът. — Аз съм бизнесмен, а не някакъв си чикагски бандит.

— А охраната ви?

— Парите се пазят по цял свят, генерале, а аз съм с много пари.

— Козела — Проданов въздъхна тежко. — И къде е сега вашият приятел?

— Първо, това само той може да знае и второ, аз нямам приятели. Само бизнес-партньори. Една водка? Проданов кимна утвърдително.

— Имам няколко въпроса към вас, атамане на Краснодар...

— Султан... Султан на Краснодар, генерале. Атаман е шефът на охраната ми.

— Извинявайте, не съм запознат с казашката йерархия. Със сигурност знам обаче, че бяхте близък приятел на един от най-големите ни гангстери Борис Китов или Бъстър Китън, партньор на Козела.

Севгун се усмихна подкупващо.

— Знам, че знаете, генерал Проданов. С Борис се запознах в Америка на един шах турнир. Когато разбрахме, че и двамата сме славяни и православни християни се сприятелихме. Гостувал ми е в Русия, аз съм идвал няколко пъти в София, но нито аз съм се интересувал от бизнеса му, нито той се е опитвал да наднича в моя. Прав сте и за Козела. При едно от предишните ми посещения Борис ме запозна с него. Представи ми го като генерал от тайните служби. Стори ми се корав и смел мъж.

— И не знаехте, че това са най-страшните килъри на България?

— Не, но и да знаех нямаше да ви кажа. Това не е моя работа. Наздраве! Пиха мълчаливо.

— Нали знаете, султане, че прекрочвайки границата на България, вие сте длъжни да спазвате всички закони на страната.

— Разбира се, генерал. В Рим по римски. Където и да отида, старая се да бъда изряден гост. Проданов се усмихна криво.

— Знаете ли, че мога да ви подведа под отговорност за укривателство на опасен престъпник.

Севгун се изсмя в лицето му. Излъчваше и ирония, и презрение, а като че ли беше почнал да се забавлява. „Ще ти скъсам мъжишкия гъз!“ — помисли вбесеният Проданов, когато чу да казва:

— Не ставайте смешен, генерале. Къде съм укрил страховития ви килър? В спейсфона си. Козела ми се обади и поиска среща. Поканих го тук. Обади се втори път да се извини. В края на краищата полицията по цял свят има предимство. Това е. Ако смятате, че съм нарушил законите ви, можете още сега да ми сложите белезниците. Обещавам да кажа на охраната си да не се намесва.

Проданов отпи голяма глътка водка и се възпротиви, когато казакът доля чашата му.

— Опитайте черния хайвер, генерале. Истинска каспийска стока.

Проданов не се възползва от поканата, запали цигара и се приготви да привърши разговора.

— Ще ми съдействате ли да намеря Козела?

— Не.

— Това последната ви дума ли е, султане?

— Да. Истинският казак е свободен човек, а свободните хора в целия свят презират полицията. — Много любезно от ваша страна. Севгун възвърна любезната си усмивка.

— Това беше предизвикан отговор, уважаеми господин генерал.

Проданов се надвеси над масата.

— Слушай ме внимателно, руснако. Нашите бандити са ми достатъчни, за да толерирам гастролъори като теб. Гледай да не сгазиш лука, че тогава и Червената армия няма да ти помогне.

Проданов загаси фаса, изля водката в гърлото си, хвърли десет хиляди лева на масата и следван от охраната си, напусна „Шератон“.

Играта на стражари и апаши обикновено започваше инцидентно, но никога не свършваше. Опасна игра, но възбуждаща. Козела и Севгун се срещнаха в градинката срещу Министерството на вътрешните работи. Кой би предположил, че ще кроят пъклените си планове, загледани във все още осветения кабинет на генерал Продан Проданов. Беше два и половина часа през нощта на 24 юни. Студен и дъждовен месец, но и да беше горещ и сух нямаше да бъде по-безопасен.

Севгун извади кожена кесия от вътрешния джоб на сакото си и му я подаде.

— Това са брилянти, Козел. Грубата им оценка е сто милиона долара.

— Аркан?

— Да. Ваша грижа е да опазите стоката. Той ще ти се обади утре. Козела прибра кесията, запали цигара и се облегна на пейката.

— Благодаря ти за отношението ти към Габриела, Султан. Никога няма да забравя какъв мъж и джентълмен се оказа владетелят на Краснодар.

Севгун го потупа по коляното.

— Забрави, Козел. Разчисти Пътя на коприната и ела при мен. След толкова битки е време за отдих, войнико, а никъде по света няма да се чувстваш по-сигурен, отколкото сред моите карстови извори.

— Благодаря, Фомич. Благодаря от сърце, само не виждам деня, когато ще мога да се оттегля в пенсия — Козела се изсмя дрезгаво, но Севгун чу тъжни нотки в гласа му. — Много гъсто стана по пътя, султани, много артисти излязоха на светло. Едната линия върви през Осама до Хашим Тачи, другата от теб през мен до Аркан, но полицията следи и двата канала. Тефик и Хекел искат главата ми и слухтят някъде наоколо. Влязат ли в следите ми — и твоите момчета няма да имат време да ми помогнат. Да не говорим, че Проданов зад служебните си задължения прикрива дивата си ненавист към мен... Кога ли ще дойде денят на отдих, Фомич?

Севгун отново тури ръката си на коляното му.

— Ще дойде, Козел. Вярвам в тебе. Морис Абрамович Алкалай ти изпраща специалните си поздравии... Той е евреин и мрази исляма не по-малко от нас. Предаде ми да ти кажа, че Тефик Андериман бей е поискал помощ от АОК. Хашим Тачи му е изпратил най-способния си убиец. Някой си Албан — Севгун извади плик от джоба на сакото си. Вътре е снимката му.

* * *

Беше три и половина, когато отключи вратата на апартамента. Габи го чакаше в полумрака на хола, гримирана и облечена, като че ли се готвеше всеки момент да излезе. Очите ѝ изразяваха и страх, и умора, и още нещо, което го достраша да формулира за себе си.

— Къде си, Иване. Ще ми се пръсне сърцето. От пет часа се вирам във вратата.

Козела се отпусна в канапето срещу нея.

— Виждала ли си по филмите как глутница кучета преследва самотен вълк в гората? Това съм аз в този шибан, шибан, шибан град!

Габи изхлипа, после се овладя и каза тихо:

— Обичам те, Иване.

Козела мълча дълго, тъпо, тягостно.

— Момиче, ще ти кажа нещо ужасно. Нещо, което никога, под никакъв претекст не бих искал да излезе от устата ми. И аз те обичам.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Трябва да призная, че Козела е по-добър от нас започна генерал Проданов пред колегията. — Прави ни на луди години наред, а ние лапаме пишки и тичаме след него като след гадже. Шефът е бесен с пълно право. Дреме ми, че ще ме накаже, разжалва, дори уволни, но не мога да се примиря с мисълта, че един убиец е по-умен от цялото ни ведомство.

Проданов сви рамене безпомощно.

— Козела е винаги една крачка пред нас, винаги играе шаха с няколко хода напред и има изумителен талант да оцелява. Страшно умен противник, колеги. По цели нощи гледам в тавана и се мъча да измисля капан... такъв, какъвто не би усетил. Нищо не съм измислил, да еба мама му. Той е толкова умен, лукав и хитър, че май ще трябва да чакаме гръм да го удари.

Настъпи дълго мълчание, после Проданов внезапно кресна:

— Говорете де! Какво сте млъкнали, като шарани!

Един млад капитан, който в тестовите за интелигентност беше изкарал завидните 120 точки, се обади наперено:

— Аз ще се справя с Козела, генерале, но ми трябва специалните ви правомощия и правото да си избира екип. Проданов се усмихна кисело.

— Агаин, ти си от оная старата полицейска фамилия, нали?

— Искате да кажете от старата партизано-комунистическа фамилия, генерале. Да, аз съм един от този род. Не сте ли чели досието ми?

Проданов поклати глава:

— Нямам навика да шпионирам сътрудниците си. Питам от празно любопитство.. — Проданов вдигна глава и огледа заседателната зала.- Колеги, свободни сте. Капитан Агаин, моля останете.

Мина много време, преди Проданов да заповяда:

— Говорете, капитане!

— Четох доклада ви много внимателно, шефе. Пътят на коприната отдавна трябваше да се нарича „Кървавият път на коприната“. — Проданов кимна по инерция. — В този момент войната, без някой да го е казал официално, е между ислямския и християнския свят. От Пътя са заинтересовани сърби и албанци, не само те, но основно те. Единият канал върви от Севгун, през Козела, до Аркан, другият от принц Осама през Тефик Андериман бей до Хашим Тачи. Нали?

— Да — каза Проданов.

— Това обяснение ми се вижда повърхностно, господин генерал. В легендата отсъства най-мощният човек на канала — евреинът Морис Алкалай.

— Е, и? — Проданов не разбираше накъде бие младокът.

— По-сериозното тълкование ме кара да мисля, че има мълчалив съюз между християнство и евреи срещу ислямския фундаментализъм.

Проданов зейна глупаво. Това младо копеле не случайно си беше спечелило славата на умник.

— Откровено казано, Агаин, не бях се сетил за подобен анализ... и за друго не се сецам обаче. Дори да си прав, това с какво улеснява битката ни с Козела?

— Хизбула — спокойно отговори капитанът.

* * *

— Добро утро, господин генерал.

— Добро утро, господин Алкалай. Отдавна не съм чувал гласа ви.

Евреинът се изсмя в спейсфона.

— Никога не безпокоя приятелите си без нужда, Козел.

— Благодаря, Морис Абрамович... С какво мога да ви бъда от полза.

— Този път май ще ти се наложи аз да ти помагам. Следиш ли политическите събития? Козела се замисли.

— Повърхностно. Основно балканските. Интересен въпрос, Морис Абрамович.

— Аз съм евреин, Козел. Бащиното име при нас не е задължително, особено между двама мъже, които за малко щяха да станат роднини.

Образът на Оливия избухна в главата му... миг, два и потъна в праха на забравата,

— Съдба, Морис.

— Така е, приятелю. Бог дал, Бог взел. Хора с нашата професия трябва винаги да са готови да се разделят с най-близките си. Прав си, намеси ли се съдбата ние сабарите сме безсилни.

— Кои?

— Сабари, особени евреи. Дълго е за обяснение. Слушай ме внимателно, Козел. В Израел се сменят правителствата. Двама стари бойни другари и герои от бойните разменят местата си. Ехуд Барак заменя Бенямин Нетаняху и докато тази процедура трае, ще бъде златно време за боклуците от Хизбула. Имам сигурни сведения, че освен инцидента с крайслера, предстои да се опитат трайно да овладеят Пътя на коприната. В момента в София има повече от сто бойци на Аллаха, всъщност камикадзета. Едната им цел е Пътят, другата главата ти. Пази се, Козел. Не допускай арабин на метър до себе си.

* * *

Агаин отиде сам на срещата с Хизбула, маскиран като за официална вечеря в бизнес-клуба в Бояна. Закъсня умишлено. Влезе, безупречно елегантен в тъмносин костюм и аленочервена връзка. Огледа разсеяно заведението, откри масата, приближи бавно с ръце в джобовете и цигара в ъгъла на устата, не се извини за закъснението си и седна без покана.

— Знаете ли кой съм? — попита той с приличен английски, който получават почти всички възпитаници на английските гимназии.

— Имаме известна представа — каза един от тях. Ако не бяха отрупани със злато, с еднотипните си черни костюми и черни вратовръзки, човек би помислил, че е сред църковен хор.

— Аз съм капитан Агаин от специалните служби на България. Въръжени ли сте?

— Не, в името на Аллаха. Тук сме на делова среща. Оръжие носим единствено на бойното поле.

— С Израел ли воювате?

— Да, капитане — продължи да отговаря същият арабин, който изглежда беше шеф на останалите четирима и по всяка вероятност упълномощен да води преговорите. — Ние водим освободителна война със семитските окупатори.

— Тогава защо се опитвате да овладеете Пътя на коприната? — въпросът изплющя като шамар. Арабите биха предпочели да им изтръгнат ноктите, отколкото да признаят интересите си към прословутия „Път“. Агаин им помогна: — Или поне да отстраните евреите от трасето?

— Евреи — изключително изненадан изглеждаше водачът на групата. — Какво общо имат евреите с Балканите?

— В момента те владеят Пътя на коприната — Кротко каза Агаин.

— Не може да бъде...

— Може — прекъсна го капитанът. — Чувал ли си нещо за Морис Алкалай?

— Московският сабри?

— Същият, шейх. Ти си шейх, нали? Всички араби май са шейхове?

— Да, господин капитан, казвам се шейх Абу Шанкар от робска Палестина.

— Тогава слушайте ме внимателно, ваше превъзходителство. В нашите компютри присъстват всичките стотина бойци на Хизбула, които се намират на територията на страната. Никакви проблеми не бихме имали да ви хвърлим в ръцете на МОСАД. Нетаняху ще бъде възхитен, а да не говорим за приемникът му Ехуд Барак. Цял свят знае слабата му на арабоизстребител. Затова ви предупреждавам — никакви акции в страната заради Пътя на коприната! Една въоръжена крачка извън трасето и с вас е свършено.

— Това значи ли, че можем да използваме Пътя?

— Да — Агаин бръкна във вътрешния си джоб, извади бял плик и го подхвърли на шейха. — вътре има снимка на основния ви враг по трасето и дясната ръка на московския сабри. Българин, бивш генерал, супер профи и най-добрият снайперист у нас. Прякорът му е Козел.

Убийте го, заловете го жив, сварете го на супа — ваша работа какво ще го правите, но трябва да го отстраните, ако не искате да застанете лице в лице с убийците на МОСАД.

* * *

Аркан отиде лично да прибере диамантите и за своя изненада срещна Козела. Бяха на триста метра от границата на сръбска територия.

— Луд ли си, Козел. За чий хуй поемаш такъв риск. Та ти нямаш смъртна присъда само на луната. Козела стисна подадената му ръка и каза:

— Познаваш ли някой... един-единствен човек, на който би поверил сто милиона долара в диаманти. Аркан се засмя весело.

— Прав си брат... Не познавам такова извънземно. Ние, хората, затова сме хора да се поддаваме на изкушения.

Носиш ли стоката?

— Няма друга причина да съм тук — Козела бръкна в пазвата си, извади кожената кесия, подаде му я и каза — Искан пред мен да се увериш в точността на наличието.

Аркан го покани в джипа си и следвани от „тигрите“, потеглиха в пълна тъмнина. След десетина минути пристигнаха в някакво полупусто село, спряха пред централната сграда на площада и запалиха светлините. Влязоха в спартански наредена къща, без нищо излишно и лишена от всякаква декорация. Аркан огледа кесията.

— Има секрет, Козел... Без да броя стоката, знам, че е точна. Виждаш ли този косъм в ципа. Ако го нямаше, тогава щях да броя. А сега ще отброя само твоя бонус. Десет диаманта са твои.

Аркан дръпна ципа, отброи десет камъка и му ги подаде.

— Купи нещо красиво на момичето си и не забравяй, че Аркан е добър приятел на честните си партньори. Седни. Тази нощ си мой гост.

— Трябва да мина границата по тъмно, войводо.

— Утре през нощта. Тази си мой гост. Ще пратя „тигрите“ да ти осигурят безопасен канал. Сега ще пием и ще се обадим на султан Севгун...- Аркан изведнъж стана сериозен. — Той предупреди ли те, че сто рязани от Хизбула са по петите ти.

— Да — Козела се отпусна в стола. — Много ми станаха враговете, войводо.

— Тази вечер ще обсъдим как да ги пратим при Аллаха. Какво ще пиеш?

* * *

Хакел беше получил специално разрешение да подслушва спейсфоните, свързани със спътници, и знаеше за пратката, но нищо повече. Не знаеше кога и как Севгун ще я предаде на Козела, нито пък как той ще я достави на Аркан и ще я достави ли въобще. Сто милиона долара? Лично той би рискувал да изчезне с тази сума, както и щеше да направи, ако успееше да я отнеме от Козела. Никой обаче не знаеше къде е гадният му убиец, нито Тефик, който се беше появил в София, нито арабите, още по-малко албанските им партньори. Тогава Хекел реши да блъфира и поиска среща с генерал Проданов, човека, който най-малко би искал да вижда. Въпреки че полковникът от ЦРУ беше домакин на срещата, генералът наруши етикета и доведе със себе си един млад офицер, който представи като капитан Агаин.

— Говорете спокойно, колега — каза Проданов — Агаин е дясната ми ръка и шеф на групата, издирваща Козела.

Подразнен предварително от присъствието на младока, Хакел изсумтя презрително.

— И с какъв резултати може да се похвали въпросната група?

Агаин се усмихна чаровно и отговори без грам смущение:

— Засега със скромни, полковник, но ние сме оптимисти и вярваме в бъдещето. Надявам се, че Козела е и ваша цел.

— По-лошо, младеж, задължение. Извън останалите си всеизвестни престъпления, Козела дължи четиристотин хиляди долара на американските данъкоплатци и моето правителство ме изпрати да ги взема от него.

— Знам отдавна за тези пари, Хакел. Те са откраднати от покойните синове на покойната ми съпруга. Каква е гаранцията, че парите са у Козела?

— Никаква — отговори германо-американецът. — Искам да го питам къде са парите очи в очи.

— Направете го, полковник — едва въздържайки нервния си смях, каза Проданов.

Хакел кимна.

— Да, ще го направя, но с ваша помощ. Затова поисках тази среща. Направо на темата, господа, а после ще вечеряме. Къде е Козела сега, в този миг? Дори и предположенията ще ми бъдат от полза.

Проданов не му обърна внимание и повика келнера.

— Финландска водка с газирана вода за мен и една ледена бира за младия мъж — посочи Агаин. — Господинът сам ще ви каже какво желае.

— Уиски със сода — каза машинално Хакел, изчака келнера да се отдалечи и продължи.- И така, къде е Козела? Проданов сви рамене.

— Господ знае. Няма да се учудя, ако пие водката си в бара на хотела.

— Искам... моля за сериозен отговор, полковник.

— Получихте най-сериозен и искрен отговор, Хакел. И ние искаме да знаем къде е.

Келнерът донесе напитките и Проданов вдигна чашата си за на здравица.

— Трима души знаят със сигурност къде е — Алкалай, Севгун и Аркан — и сякаш светкавица избухна в мозъка му, — четирима! — Проданов се сети за дъщерята на Сирака... Как ѝ беше името... Габриела? Да, Габриела... От утре тръгнаха на лов за момичето. Може би тя щеше да се окаже фаталният капан за Козела.

* * *

— Знам, Козел. Сега по Цариградското шосе или по Пътя на коприната, както го наричаме ние ще настане адска бъркотия. Ще се възползваме от задръстванията, за да ударя Хизбула. Казаците на Севгун са акостирали край Бургас и потеглят на запад. От теб се иска да откриеш Тефик и бърлогата на арабските шейхове. Ще се справиш ли?

— Ще трябва да се справя.

— Радвам се, че се разбираме от половин дума, Козел. Чакам да се обадиш.

Козела загаси телевизора и пи до разсъмване. Легна пиан и грохнал, без да открие начин да се добере до Тефик и шейховете.

Габи спеше, когато Козела се върна от Сърбия. Реши да не я буди, но момичето го усети, скочи от леглото и рухна на пода. Козела я вдигна внимателно. Играеше в ръцете му, като парцалена кукла.

— Къде си... идиот такъв — изфъфли тя и картината му се разясни веднага. Погледна на нощната масичка. Беше се натъпкала с хексадорм.

— Тук съм, Габи. При теб съм, скъпа. Няма да те оставям повече... а сега искам да спиш, момиче. Аз ще бдя над съня ти.

Габи се сгуши във възглавницата и мигновено заспа.

Козела отиде в хола, наля си водка и включи телевизора. Беше посред нощ, но все на някоя от кабелните канали щеше да открие нещо, което да залъже окото му, докато му се отпуснат нервите и му се доспи. Иззвъня мобифонът. Беше Аркан.

— Пуснали сте турския аскер през България — остро каза той.

— Не аз.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На връх Петровден хвъркнаха десет арабски глави. Избиха ги „тигрите“ на Аркан и казаците на Севгун, но касапницата беше приписана на Козела. МВР направи всичко, което беше по силите му, за да укрие този „геноцид“ от вестникарите и до голяма степен успя. Носеха се слухове, но със сигурност от новината нищо не се промъкна в пресата. Жертвите бяха паднали между Харманли и Пазарджик и тъкмо полицията се готвеше да обяви отбой, когато взрив, закрепен под масата на едно заведение във Вакарел, разкъса на парчета още четирима бойци на Хизбула.

— И това ли е работа на Козела, идиоти такива! -изкрещя министърът. — Той да не е дух, та да се явява навсякъде. Хващайте се на работа, че ще хвърчат пагони. Какво да кажа на Мавъра? Козела беше едновременно в Харманли, на мотел „Избора на Белоногата“, в Пазарджик и Вакарел? Това ли да му кажа? Нали веднага ще повика за мен линейка на психиатрията и ще бъде напълно прав.

Министърът скочи гневно, тръшна вратата и напусна заседателната зала.

След кратко мълчание го последва и Проданов.

— Агаин, ела с мен! — после, затваряйки вратата на кабинета, попита — Имаш ли обяснение за тази вартоломеева нощ?

— Разбира се, шефе — бодро, без сянка на притеснение, каза капитанът. — войната се води на целия полуостров. Сърби и албанци се колят като зелки зад гърба на KFOR. Невъзможно е битката да не се прехвърли върху най-важната артерия — Пътя на коприната.

Проданов кимна разбиращо.

— Да приемем, че от едната страна е ислямският фундаментализъм, тогава кой воюва срещу него? Сърбите?

— Сърби, руснаци и нашият приятел Козела.

— Козела, Козела, Козела... — Проданов ходеше из кабинета си, като циклофреник в криза.

— И това лайно е повикало килъри от чужбина...

— Естествено. Такава операция не може да бъде извършена от Козела и шепата убийци, останали от „Ескадрона на смъртта“. Севгун от Русия и Аркан от Сърбия са изпратили най-добрите си хора. Полошо е, че при масовите проверки ни един от тях не влезе в мрежата.

— Къде е Тефик?

— Дълбоко потапяне. След като Турция осъди на смърт Йоджалан — и кюрдите точат зъби да му прегризат гърлото. А както знаеш, по-добре от мен, у нас ги

има предостатъчно.

Проданов отиде до прозореца и се взира дълго в шумния поток по улица „6-ти септември“.

— И какво ще правим сега? Агаин застана до него.

— Ще търсим тигрите на Аркан и казаците на Севгун чрез плътна блокада... Уверявам те, сложил съм троен кордон по Пътя на коприната... трябва да са кенгуру, за да я прескочат. А Козела... дано проработи капана с онова момиче... Габриела.

Извъня служебният телефон. Проданов го вдигна, побеля като платно и почти падна в стола си. Когато затвори, мълча дълго преди да каже:

— в Княжево е нападната резиденцията на Хизбула. Избити са и петимата шейхове, които ги представляваха в България. Атентаторът е бил сам.

Агаин седна срещу съсипания си началник и като че ли на себе си каза:

— Виж, това със сигурност е Козела!

* * *

А какво беше станало всъщност?

Козелът знаеше как ще действат сръбският войвода и казашкият султан. Маскирани, като ловци, казаци и „тигри“, щяха да ударят целите си. През нощта да прескочат с делта-планери кордоните на полицията, да прехвърлят планината, да се съберат на летището в Твърдица и да чакат руски транспортен самолет. На тяхно място щяха да влязат други командоси за следващите си акции срещу исляма.

По-важно, а и много по-лошо беше, че той не намираше начин, нито дори идея, как да ликвидира Тефик и шейховете. Накрая в отчаянието се принуди да набере един телефонен номер.

— Знаеш ли кой се обажда? — попита той, след като чу глас в другия край на линията.

След кратко мълчание, позованият каза тихо:

— Ти си луд!

— Може и да си прав. Нямам избор. Трябва да говоря с теб.

— Имаш ли представа колко юнаци мечтаят да се срещнат със звездата на подземния свят?

— Мога да си представя — Козела се изсмя дрезгаво. сигурен ли си, че линията е чиста?

— Не, разбира се. На мое място би ли бил?

— Не. Дай ми номер и час. Ще бъда точен. След известна пауза позованият попита:

— Помниш ли кода на ескадрона?

— Да.

— Тогава пиши на 17940771, ще чакам точно в единадесет часа.

В момента беше тринадесет, а това значеше, че бившият му колега и подчинен ще чака след пет часа, по средно пекинско време, на кодирания телефон.

Новините бяха добри и лоши. Проданов разпространяваше снимката на Габриела и снабдяваше всички ченгета с нея. „Стар трик, аз бих го използвал отдавна!“ Тефик беше потънал в земята, но шейховете, като истински източни князе, дембелстваха в бившата източна резиденция на ЦК на БКП в Княжево.

* * *

— Седемнадесет жертви за три дни, Продане, и нито един заловен. Давам ти един месец да се справиш с тази чума Козела. След този срок ще ти поискам оставката.

— Оставката ми е в джоба, шефе — Проданов му показа бял лист. — Подписана е. Искаш ли я?

— Не още. Искам Козела.

— Не е само в Козела проблема, Богомиле. Води се война между православното християнство и ислямът, друг въпрос е, че никой не го признава. Ония тъпаци Клинтън и Блеър застанаха на страната на рязаните и за столетие напред развалиха рахата.

— Преувеличаваш!

— Нищо подобно! Вие в Министерския съвет може да плямпате както си искате, но ние сме ченгета и нашият език е друг. Пригответи се за истински урожай от трупове. За щастие все още не български.

Бонев остави лулата и стана.

— Колега, не можеш да ми говориш така. Знам, че не те е страх от уволнение и аз никога не съм мислил да те хвърлям на кучетата. Кълна ти се! Друга работа е в яда си какво казвам. Сега обаче искам от теб, като приятел да ми кажеш какъв е нашият избор. Ясно и точно!

Проданов закопча сакото си, стана от стола и каза:

— Трябва да направим нашия избор, господин министър. Ние, ако не ме лъже паметта, сме православни християни. Другото го оставям на вашата компетентна преценка.

Министърът го гледа дълго време в очите.

— Това не значи ли, че ще пеем в един хор с Козела?

— Да — каза Проданов. — Козела е православен християнин и ще пее в хора, но е мой личен враг и когато го убия, ще донеса в твоя кабинет личното си оръжие и ще сложа ръцете на гъза си.

* * *

— Габи, вторият мъж на жена ми, другояче казано, пастрокът на покойните ми момчета, е висше ченге. Знаеш ли?

— Да.. . Чувала съм го от тях.

— Той, генерал Проданов, е разпространил твоя снимка и чрез нея смята да се добере до мен. Аз не мога да те държа в този апартамент като затворничка вечно. Ти дори не можеш да идеш до майка си и да се върнеш обратно тук. Предлагам ти да те скрия или при Аркан в Белград, или при Севгун в Краснодар. Имаш честната ми дума на убиец, че в мига, когато си свърша работата, ще дойда при теб.

Габи стана от леглото, оправи пенъоара си, запали цигара, наля две водки, за Козела голяма, и тихо почти нечувано каза:

— Аз съм с теб... Ще остана в този затвор колкото трябва. Но ако ме изпъдиш, няма да ме видиш повече!

Козела седна до нея и я прегърна.

— Не те гоня, Габи, скъпа. Чудя се как да спася теб и себе си... После ще му мислим.

Габи взе брадата му в ръце и я обърна към себе си.

— Искам да ти задам един-единствен въпрос. След отговора ти ще знам какво да правя. Вярваш ли , че едно бивше курве може да се влюби истински, до смърт?

Козела не отговори. Потърси устните ѝ и ги намери.

* * *

Принц Осама приближи към очите си инфрачервения бинокъл за нощно виждане и ясно различи мощната италианска „Риба“, която пореше вълните в залива на Сидра. Тефик идваше водачът на ислямския фундаменталистки ъндърграунд се обърна и влезе в ролсройса си, паркиран до самия кей. Многолюдната му охрана с автомати в ръце чакаше в четири джипа, заобиколили отвсякъде лимузината.

Тефик излезе сам на пристана и се отправи към саудитеца. Както винаги, беше безупречно елегантен, с цигара в уста и ръце в джобовете, имитираше, че не го безпокои смъртната присъда, която Осама бин Ладен му беше издал. Турчинът застана пред отворената врата на ролсройса и попита:

— Аллах акбар, принце. Искал си да ме видиш?

— Хвърли тази цигара, ако не искаш да я избия от устата ти с изстрел.

Тефик се подчини неохотно, бавно, с високомерно признание, че силите на арабина превъзхождат неговите.

— Хвърлих цигарата, Осама. Да минем на деловата част.

— Знаеш ли, че те осъдих на смърт, бей?

— Да, чух. А ти знаеш ли защо дойдох на среща с теб въпреки присъдата ти?

— Нямам нищо против да чуя, бей. Говори.

— Първо, нямам никаква вина пред теб, и второ, моят живот свърши. Вземи го, когато поискаш.

Принц Осама бин Ладен мълча дълго, после каза:

— Отговор на аристократ, Андериман бей. Заповядай, качи се в колата.

Тефик се настани на седалката до него и зачака.

— Кейфор е блокирал албанските пристанища. Път през Гърция, Унгария и Румъния за нас няма. Разбираш ли ме, Тефик.

— България — неопределено отговори той.

— Точно така. Остава само Пътят на коприната. Генерал Джексън разоръжава АОК. Змията не може да остане без оръжие, а няма пари да купи ново. Косово на практика се присъедини към Албания, но само силна армия може да гарантира трайността на този процес. Ислямът се разширява, завоюва нови територии. Аллах акбар, ние приемаме в обятията си ислямско Косово, но трябва да му помогнем. Разбираш ли ме, Андериман бей?

— Да, принц Осама. Думите ти гаят слуха ми. Арабинът остави този комплимент без последствие.

— Ще трябва да повториш акцията, бей. В открито море ще се прехвърлиш на кораба „Монровил“ под либерийски флаг. Там ще те чака нова кола, една жена — италианска проститутка, и разбира се за достоверност, перфектни документи. Ще те стоварят в Бургас. Оттам нататък Аллах да е с теб. Тръгвай, Тефик. Хашим те чака.

* * *

— Полковник Хакел, бригаден генерал Малкълм Талбог е на телефона.

— Мразя тъпи шеги — отговори сънливият офицер.

— Обадете се в службата, полковник. Поискайте да ви свържат с мен. Веднага!

Телефонът изключи. Хакел скочи от леглото, разтреперан и потен. „Нима наистина беше говорил с директора на ЦРУ!“

След тридесетина секунди разговорът беше подновен.

— Сър, обажда се полковник Хакел по ваша заповед. Моля да извините проявеното недоверие, но най-малко съм очаквал вие да ме

потърсите, сър.

— Разбирам, полковник — гласът на генерал Талбог беше тежък като статуята на свободата, басът му дълбок като Марианската падина. Това беше глас, свикнал да заповядва. — Как преценявате положението на Балканите?

— Много сложна ситуация, сър. Мисля, че НАТО прибърза с обявяването на края на войната. Въздушната намеса беше оправдана с етническото прочистване на Косово. Сега обаче тече обратният процес — албанците почти прочистиха Косово от сърби и този геноцид, сър, се върши с парите на американския враг номер едно принц Осама бин Ладен.

Талбог помълча няколко секунди.

— Доволен съм от анализа ви, полковник. Изказахте мои мисли. Винаги е така, когато недалновидни политици оставят съдбата на света в ръцете на недообразовани, но в замяна на това самонадеяни генерали. Ние обаче не сме нито едното, нито другото. Ние, Хакел, трябва да предвиждаме последствията и да се стараем да ги направляваме в наша полза. Ясно ли се изразявам?

— Напълно, сър.

— Тогава чуйте новата заповед, полковник. През Хашим Тачи и турския аристократ Тефик Андериман трябва да се доберем до Осама бин Ладен. Отстранете го според обстоятелствата. Имам сведения, че принцът е замислил най-ужасния атентат на света. Взривяването на Рокфелър център. Информацията идва от среди, близки до групата „Билделберг“.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Италианската проститутка се казваше Диана и беше истинският образ на изкушението. Печеше се гола на палубата, когато Тефик излезе от каютата и застана зад нея. Италианката не се смути за миг, нито се опита да прикрие венериния си хълм.

— Арабин ли си? — попита тя.

— Не, но не питай повече.

— Как да те наричам?

— Рудолфо. . . Рудолфо Брега, така поне твърди паспортът.

— И аз ли съм твоята вярна съпруга Диана Брега, а?

— Така излиза.

Италианката се надигна на лакти.

— Ако искаш, можеш да правиш секс с мен. Платено ми е да задоволявам всичките ти капризи.

Тефик се изсмя и седна срещу нея.

— Защо не. Ти си красива. . . Предполагам, че си школувана развратница.

— В това можеш да не се съмняваш. Извади си члена да ти направя фелацио.

— Свърши тази дребна услуга, кучко!

Когато актът свърши, Диана каза:

— Ти си рязан. Защо лъжеш, че не си арабин.

— Турчин съм.

— Това не е ли едно и също.

— О, курвенско невежество — примрял от удоволствие, изръмжа той, — за турчина няма по-голяма обида.

— Можеше и да си по-любезен — Каза Диана, преди да отиде в банята.

Тефик се съблече и остана на палубата. Плаваха в миролюбивите ласкави води на Мраморно море и още две денонощия можеше да се радва на разврат и спокойствие. После обаче започваха смъртоносните му проблеми. Колата беше волво 9000, черна тежка лимузина, каквато

обикновено бандитите избягваха, за да не предизвиква любопитни погледи. Всъщност кой може да даде такива гаранции. Двойка богати италианци се връщаха по суша от курорт на турския черноморски бряг. И логично, и невинно.

Диана излезе от банята и легна в шезлонга.

— Колко ли чикии са избили моряците, като те гледат да им се мотаеш по гола путка.

— Тяхна работа — с безразличие отговори тя. — Ти нали получи своето.

— Искам още. . . Искам да те еба.

Диана се смъкна от стола и легна до него на дюшека от брезент.

— Някакви екстри?

— Не — каза Тефик и ѝ вдигна краката. Покъсно под душа Диана каза:

— Изключителен мъж си, турчино. Отдавна не ми се беше случвало да получавам четири оргазъма в един акт. Но Тефик вече мислеше за друго.

— Колко долара получи за тази. . . да я наречем екскурзия?

— Трябва ли да ти кажа истината?

— Да. Искам точната сума.

— Двайсет хиляди — неохотно отговори италианката.

— Аз ще ти дам още двайсет, ако ми свършиш една работа. Облечи се и ела да поговорим сериозно.

Истинското име на Диана Браза беше Диана Гаспари от Милано. Фамилията ѝ от десетилетия беше в постоянен конфликт с полицията. Двама от братята на баща ѝ лежаха като доказани мафиоти в един от затворите в южна Италия, третият, най-младият, по слухове и подмятания минаваше за един от най-добрите наемни килъри в Америка. Говореха, че именно той, чичо ѝ Алдо, урежда висящите сметки между Коза Ностра или Синдиката, както предпазливо наричаха мафията и Колумбийските нарко-картели в Кали и Меделин. Майка ѝ Роза или мадам Милано, както беше известна, ръководеше повечето от елитните проститутки на Ломбардия и познаваше поименно почти всички карабинерски офицери от Триест до Домодосола. На Диана не ѝ се налагаше да си вади хляба, но обичаше секса и парите, понеже Бог я беше надарил и със сексапил и с красота — доброволно стана скъпо-платена куртизанка за миланската

финансова аристокрация. Беше родена развратница, а бремето и мъжете я развратиха до мозъка на костите ѝ. Пред очите ѝ бяха убили трима души и никога в живота си не се беше чувствала по-възбудена — нито беше получавала по-обилен оргазъм. Не оргазъм, това си беше живо избухване.

— Какво трябва да направя — попита Диана. Облечен в ленен блейзър, с цигара в устата, Тефик гледаше разсеяно Принцовите острови.

— Да застреляш един мъж — каза той, без да се обръща.

— За двайсет хиляди долара? — възкликна Диана. — Сицилианските селяндури взимат повече за мокра поръчка.

— И свършват в цимента на някоя новострояща се сграда... А ти ще живееш.

— Каква ми е гаранцията?

— Харесваш ми — Тефик хвърли фасата в морето и се обърна. — Аз съм ти гаранцията.

— Не дрънкай глупости. Много добре знаеш, че съм проститутка.

— А, аз гангстер. Чувала ли си за по-съвършена комбинация.

Диана се замисли. Красивото ѝ лице сега изглеждаше съсредоточено и дори умно.

— Какво точно трябва да направя? — все пак каза тя.

Тефик седна.

— Няма да се пазаря с теб, Диана. Щом един сицилиански килър получава двайсет хиляди, една миланска проститутка заслужава поне петдесет. Имаш ги. Това задоволява ли те?

— Кого и как трябва да убия? Имай предвид, че никога не съм държала пистолет в ръцете си.

— Няма проблем. Ще те науча. След малко почваме тренировките. За петдесет хиляди долара трябва да застреляш един много, много опасен мъж. Българин. Не са кой знае колко бандитите по света, които могат да се мерят с него.

— Къде и как трябва да го убия?

— В гръб... Някъде по пътя на коприната... Където успея да го примамя.

* * *

— Козел, имаш удоволствието да говориш с полковник Хакел.

— Fuck your bloody ass — изкрещя Козела. — Нали така се изразявате вие, истинските американци?

— Спокойно, Козел. Отново сме в един отбор. Вече не търсим парите на твоите момчета.

— Чий хуй търсите вие, бащите на демокрацията?

— Осама бин Ладен.

Козела се разсмя искрено.

— Сериозно? Много сте скромни бе, педераста шибани. Идете си го намерете. Нали до вчера водехте война за неговата кауза.

— Не ми се дърви, Козел — спокойно отговори полковникът от ЦРУ. — Трябва да се видим веднага. Това ти е послание и единствен начин да оцелееш.

— Досега съм оцелявал и без твоя помощ, мръсна швабо.

— Досега да, но вече е невъзможно. По петите ти са албанци, турци и вашата полиция. Къде, по дяволите, ще се денеш без нашата помощ?

— Нямам ти грам вяра, Хакел.

— Нито аз на теб, но трябва да работим заедно и великата ни цел е Осама бин Ладен.

— Съюзи се с Аркан. И той гъз дава да докопа принца.

— Почваш да влизаш в час, Козел. Искам да уведомиш Алкалаи в Москва, Севгун в Краснодар и Аркан в Белград, че ЦРУ е сменил курса. Осама е наша обща цел. Най-добре организирай среща... примерно в Атина.. . ти избери къде, но бързай, Козел. В твой интерес е да свършиш тази работа веднага. Това е засега. Ще ти се обадя утре.

* * *

— Отдавна се сетих за този вариант, шефе, но процедурата е много сложна и тромава. Ние трябва да поискаме официално разрешение с точен номер със солидни доказателства, че е опасен престъпник. Колегията на ЦРУ да разгледа молбата и ако я одобри, да

я представи на директора Галбог за подпис. Ако и той я одобри, отива в конгресната комисия по националната сигурност, ако мине и през това сито, отива за одобрение в президентската канцелария. Ако съветниците на президента решат, че молбата е основателна, тогава я представят на Големия бял вожд за подпис. Ако той я подпише, получаваме достъп до спътниковата информация, ако я скъса обаче, както според мен ще направи, напразно ще сме ходили по мъките.

„Умно копеле!“ — помисли Проданов, докато си наливаше водка. Капитан Агаин не пиеше и не пушеше. „Ще ти гепя пороците, момченце!“ — беше последната му мисъл преди да попита:

— Имаме ли някакви полезни ходове?

— Да. Хакерите, но е опасно и е нужно специалното разрешение на господин министъра. — Имаш ли контакт с тях?

— Разбира се, господин генерал, иначе вместо ченге щях да стана счетоводител... примерно.

— Аз ще ти издам специална заповед да ползваш услугите на хакерите. Никакъв министър. Ще знаем само ти, аз и хората, които наемаш. Как беше онази фраза? Аха: „Целта оправдава средствата!“ Давай, Агаин. Веднага. Аз ще продиктувам заповедта на секретарката.

— Защо не можем да засечем мобифона на Козела? попита Проданов.

— Ако беше мобифон или GSM, щяхме да сме го хванали отдавна, но и той и хората му ползват спейсфони и сигналът минава през спътник — отговори Агаин.

Тогава да поискаме от ЦРУ достъп до спътниковата памет?

* * *

— Губиш поголовно изборите. СДС ни скъса гъза в традиционните червени крепости — започна Христов среднощното съвещание на Пентхауз.

— Парите са у тях — обади се Стефан Марчев.

— Не бъди толкова сигурен, младежо — озъби се Пентхауз. — И ние не живеем на фотосинтеза. Трябва да проникнем твърдо в крепостта им. Знаете ли, че нямаме нито един надежден човек на „Раковски“ 134?

— Имахме — каза Евтимов.

— Ренегати. Сега играят на Евролевицата. На Жорж Ганчев да бяхме заложили, щяхме да сме по в час.

— Хайде, без вицове, моля те — сопна се Евтимов. — На нас ни трябва ухо и око в МВР, скъпи мой. Ако не започнем да подслушваме ефективно и трайно мобифоните и GSM-ите им, нито ще знаем какво се готвят да предприемат, нито на какви контрамерки сме способни ние.

— Уотъргейт 2?

— Защо не. Никсън беше на власт и затова падна, а ние сме опозиция и нас най-много могат да ни гепят за кура.

— А, ако наистина ни гепят, бе? Даваш ли си сметка, че ще изгнием по пандизите? — Пентхауз повиши глас.

— Първо, никой няма да ни заподозре дори, камо ли да ни залови в престъпление срещу държавата, и второ, през ум не ми е минавало ние да вършим черната работа.

— А кой? — попита Марчев.

— Хакерите. Срещу солидна пачка, разбира се.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В средите на хакерите Ростислав Гронеv (Рости) се славеше като пират номер едно. Баща му, професор Иван Гронеv, декан на Математическия факултет, беше предал на сина си умения, без да има и най-малка представа как ще ги използва.

Рости получи две предложения. От управляващите, макар и индиректно, да проникне в компютърния контрол на опозицията. От опозицията — да следи властта. Той прие и двете оферти с пълното съзнание, че поема смъртоносен риск.

Рости повери на Мария, гаджето си, проникването в тайните на държавните мъже — президент, премиер, вицепремиери, ръководството на МВР, на съда и прокуратурата и на софийския кмет, а той се зае да прониква в кодовете на спътник „Агамемнон“, който предаваше спейсигналите. Работата беше изключително трудна, но лесните задачи не му бяха интересни и рядко се заемаше с просто хакерство и то само срещу много пари. Сега обаче усилието си заслужаваше, а ако успееше, мечтата му — да си построи къща край София — ставаше абсолютна реалност. Рости потърси чрез Интернет всички данни, достъпни за спътника, но освен начина да се включи в спейсфонсистемата друго не откри. Плати си таксата и се включи. Нямаше на разположение нито един номер, но започна да опитва разни комбинации и се свърза с някакъв архитект от Мелбърн, Австралия. Извини му се, представяйки се за гръцки капитан на кораб, и го попита как контролира връзките си със спейс-партньорите. Архитектът, учтив, по всяка вероятност възрастен мъж, му отговори, че не знае, но ако му се обади след два-три часа, може би, би бил способен да му даде задоволителен отговор. Това беше повече от нищо и Рости използва тази възможност. След няколко опита за нова връзка отговорът беше:

\\ЛЛЛЛ\Г 10212210 — Бостън, Масачузетс.

Рости включи дванайсетте си супермощни „Майкрософт“ компютри да търси и евентуално да долови кода на „Агамемнон“, който явно се командваше от Бостън. Ден, два, три... напразни усилия.

Улавяше сигнала на спътника, но това беше слаба утеха предвид задачата, която му предстоеше, и парите, които щеше да донесе евентуалното му проникване в телефонния шифър. Познаваше един унгарец хакер, бяха пробивали много защитни системи заедно, но отговорът беше: „Откажи се! Това е равносилно да влезеш в ЦРУ!“

Рости не се отказа. Щом един хлапак на 14 години беше успял да се набути в Пентагона, защо той да се отказва от битовите си мечти! Искаше крайградска къща с басейн и всичките му останали екстри и щеше да я спечели — и ако трябва, нямаше да спи до края на годината. Беше началото на юли и разполагаше с един месец... И много, и малко, в зависимост от алчността... И тогава се сети за една фраза, която принстънският професор Джоузеф Коен беше казал по адрес на Бил Гейтс: „Алчността му е по-голяма от морала на защитата!“

Тази мисъл писна в ушите му с трясъка на топовен изстрел. „Агамемнон“ беше непробиваем, освен ако Гейтс, против всички правила и наложени ембарга, не беше продал линии на страни като Куба, Либия, Северна Корея, банановите републики и воюващите държави в Африка. Плувнал в пот, обзет от месиански ентусиазъм, Рости се хвана да прослушва ефира... и на петнайсетия ден влезе в либийския пиратски код.

Беше 16 юли, когато чу някакъв си принц да заповядва убийството на Джон. Джон Кенеди. „Педераст!“ — Каза си наум той, представяйки си каква е охраната на младия Кенеди, но когато три дни по-късно самолетът на най-известния млад американец потъна в океана, вдигна 40 градуса температура и изпадна в такава треска, че никакви медикаменти не бяха в състояние да я парират. „Не мога да понеса такава тайна — мислеше той, плувнал в собствената си пот. — Много съм жалък, малък и мизерен, за да нося този товар до края на живота си!“

Извън хаповете на традиционната медицина, Мария го събличаше гол и го увиваше в ледени чаршафи, накиснати в оцет. Малко по малко треската на тялото отмина, но не и от мозъка. „Какво, по дяволите, да правя, да му еба майката! Да мълча! Да кажа всичко на генерал Проданов и оня Агаин, или да продам тайната си на американците?“ Мария подслушваше държавните мъже, общо взето незначителни разговори, предимно уточняващи бъдещи срещи, и Рости ги предаваше на дебелия Пентхауз, но все по-дълго и с включени

записни устройства подслушваше либийския ефирен код. Сто на сто от разговорите се водеха на арабски и тогава свалеше слушалките, но знаеше, че рано или късно ще чуе английска реч и чакаше този миг като наследство от богат покоен роднина.

Една вечер принцът се обади отново. Този път Рости записа името му на аудиотехника. Говореше Осама бин Ладен. Обаждаше се, за да обяви началото на войната по Пътя на коприната. Що за идиотщина, по дяволите? Каква война и къде на майната си е този Път на коприната!

* * *

Агаин, който нямаше доверие и на майка си, беше поставил Ростислав Гронеv под троен контрол. Цялата му къща, третият етаж от една схлупена постройка на ул. „Цар Симеон“ беше осеяна с „бръмбари“. Специалистите по „Уши, нос и гърло“ откриха тайния му офис, а той го изведе до Мария и подслушването на държавниците. След него се мъкнеше опашка и денонощно беше наблюдаван през инфрачервен екран.

Проданов обясни на министъра какво „активно“ мероприятие е предприел, той от своя страна помоли колегите си да сведат мобилните си разговори до най-баналните, по възможност нищо не значещи размени на съобщения, и зачакаха.

След дълъг скандал, псуvни и заплахи за уволнения, в края на краищата президентът, премиерът, министрите и шефовете на силовите ведомства му дадоха 10 дневен срок да се справи със задачата си и да отстрани хакерите.

— Десет дни, Проди! На единайсетия ще ти скъсам гъза — каза министър Бонев.

— Ако не търся Козела, още сега ще се нагъзя — Каза вбесеният Проданов, хвърли сгънат бял лист на бюрото му и тръгна към вратата.

— Какво е това? — застигна го гласът на Бонев.

— Оставката ми — изкрещя той и изхвъркна от кабинета. — Намери ми Агаин. Да се яви веднага! Чакам в кабинета си! — Каза той на секретарката на министъра, въпреки че нямаше никакво право. — Ако не дойде до десет минути, да започне да издава.

— Бинго, шефе — каза Агаин, ухилен до уши. — Намерих Козела!

Гърмяният заек Проданов го погледна като хлебарка на чаршаф.

— Така ли? Водиш ли го?

— Не, но...

— Заеби това но. Чувал съм го и преди. Сядай и докладвай.

Агаин извади папките си от лакираната си чанта, голяма колкото колет, и ги разположи пред себе си.

— От прослушването на ефира стигам до два извода. Първият, че предстои, ако не е започнала вече война между ислямския фундаментализъм и православието на нашата отсечка от Пътя на коприната. И вторият е, че основните играчи са вече тук и на позиции.

— А именно, Агаин? Не ми се слушат общи приказки.

— Едната линия е от принц Осама — Хисбула, начело с шейх Хасан, Тефик като главен координатор на трафика, та до АОК и Хашим Тачи.

— Това далеч надхвърля нашата отсечка от Пътя.

— Но е на Балканите. Щом те не се съобразяват с държавната ни граница, защо ние трябва да спазваме техните. Проданов кимна.

— Карай нататък.

— Другата, християнската, тръгва от Алкалай...

— Алкалай е еврейин — прекъсна го генералът.

— Да, но той е най-големият враг на арабския свят и е напълно разумно един сабри да застане на страната на християните при такъв конфликт.

Генералът кимна отново.

— Логично. После?

— От Алкалай през Севгун юздите отиват в ръцете на Козела, а той препуска колесницата към двореца на Аркан. Това са основните бойци по Пътя.

— На чия страна ще бъде ЦРУ, момче. Никога не прави сметки без ония самонадеяни манияци.

— Разбира се, че съм направил пълен анализ, шефе. Какво постигна НАТО в Югославия с умиротворителните си сили? Разби няколко моста, телевизията, летището в Панчево и уби не знам си колко невинни граждани. Какъв е резултатът — Милошевич е на власт и сега вместо сърби да почистват светинята си Косово от натрапници,

се наблюдава точно обратният процес — шиптърите колят безмилостно цивилното сръбско население. KFOR не може публично да признае провала си в Югославия, не и войникът до мозъка на костите си генерал Майк Джексън, но тихомълком ще вземат сръбска страна и ще ударят балтията на радикалните шиптъри. Проданов се замисли.

— Добре де, така е. Не се бях замислил, но анализът ти е точен, дори бих го нарекъл прецизен и какво от това. Какво ни гарантира, че ЦРУ няма да избере големите пари на Осама?

— Руско-еврейските не са по-малки пари, шефе. Това първо, и второ — полковник Хакел е в София за среща с Козела.

Проданов стана и тръгна из кабинета си.

— С това трябваше да започнеш, младежо. Имаш картбланш да действаш с всички възможни и невъзможни средства... Искам да кажа, позволени и абсолютно забранени. Ясен ли съм?

— Напълно — каза Агаин, — но ще ми трябва още нещо. Ще трябва да притисна хакера... Както аз си знам.

— Пръсни му гъза, ако се налага, но действай, майоре, че изгоряхме.

— Аз съм капитан, господин генерал.

— От вчера си майор. Честито. А сега изчезвай!

* * *

Козела и Габи седяха в най-престижния софийски ресторант „Планет 008“ или другояче казано — в устата на вълка. Заведението беше полупразно, беше едва 19 часа и време да се появи хакерът. Както му мина тази мисъл през главата и полковникът от ЦРУ уверено влезе в салона, огледа се, без да върти глава, и тръгна към тяхната маса. Галантно целуна ръка на Габи и приветливо стисна неговата.

— Добре изглеждаш, хамелеон такъв. Ти май си от тази порода вълци, които се подмладяват от преследванията.

— Не очаквай контра-комплименти — сухо каза Козела. — Защо избра този ресторант?

— Защото има най-добрата кухня в София и не е по джоба на ченгетата. Пред госпожицата ли ще говорим?

— Да.

— Отлично. Аз съм гладен, жаден... Какво ще си поръчаме? Тази вечер сте мои гости.

— Тогава ти поръчай. Няма да те карам да ми опитваш храната.

Хакел се засмя весело и даде знак на половин дузина келнери, които стояха в очакване на почетно разстояние от масата. Продиктува им поръчката за след половин час, а веднага — водка „Абсолют“, черен хайвер с масло и препечени филийки. Когато останаха сами, Хакел каза, запазил доброто си настроение:

— В най-невероятни ситуации сме се срещали, Козел, но никога не съм те виждал усмихнат. Винаги ли е толкова мрачен, госпожице?

— О, не — Каза изнервената, напрегната до припадък Габи. — Той е много ласкав мъж.

— Така ли? — Хакел се засмя широко и показва всичките си перфектно изработени изкуствени зъби. — Значи, съм лош психолог... или ме мрази по-силно, отколкото възпитанието му позволява да го скрие.

— Стига, Хакел — прекъсна го Козела. Изчака да сервират и продължи: — Аз не мога да се добера до Тефик. Ти трябва да свършиш тази работа.

Хакел стана сериозен, дори мрачен.

— Заедно, приятелю. От този момент ние сме отбор, партньори, а от Тефик Андериман бей ще трябва да научим истинското местонахождение на принц Осама, дори ако трябва да използваме целия реквизит на испанската инквизиция.

— Тефик е лисица, полковник. Няма да ме допусне по-близо от една морска миля до себе си.

— Именно — Хакел кимна. — Ти ще го подгониш отпред, аз ще го причакам в тил и това трябва да стане тази седмица.

— Къде?

— Някъде по Пътя на коприната. Имай предвид, че Хизбула и АОК ни държат отговорни за ударите, които ти им нанесе. Но с ЦРУ? Какво ни пречи да им подхвърлим истинския виновник?

— Тогава защо не го направите? — попита Козела, изливайки водката в гърлото си.

— Причините са няколко, генерал Милетиев, или Жаров, или Бог знае как, паметта започва да ми отслабва. Първо — в централата

отчитат като грешка войната в Косово и преценяват, че сме били на погрешната страна. Второ — еврейското лоби командва Америка, респективно ЦРУ и е смъртен враг на ислямския фундаментализъм, и трето — вашите власти поискаха официално да те предадем... разбираш ли, със специално писмо до директора Талбог, а нашето заключение беше — щом цяла държавна репресивна машина не може да се справи с един... мъж, то значи той има извънредни качества и си заслужава да му простим старите грехове и да го привлечем на наша страна.

Настъпи дълго мълчание. Отпиваха водка, замезваха с хайвер, но мълчаха. Габи стоеше като закована на стола. През свитото ѝ гърло вода не можеше да мине, камо ли нещо друго.

— Как да ти вярвам, Хакел? Посочи ми една-единствена причина, заради която трябва да ти имам доверие.

Хакел извади от джоба си плик и го подхвърли пред него. Вътре имаше два паспорта. Единият — военен, издаден от Пентагона на името на комодор Джон Милетич, шофьорска книжка и кредитни карти за Американ Експрес и VIZA, другият — граждански, на името на госпожа Гейбриъл Милетич, със съответните допълнителни документи.

Козела дълго въртя паспортите в ръцете си, после ги остави пред Габи.

— Комодор? Какво точно значи това воинско звание?

— Капитан. Ползва се във флота.

— Аз — флотски офицер? Защо?

— Така са преценили шефовете. Нямам нищо общо с тази работа.

Козела се замисли отново.

— Това значи, че ти си ми командир, нали?

— Да, Козел. Винаги ще бъда.

— Ясно. — Габи беше разгледала документите с треперещи ръце. Козела ги взе и ги прибра в джоба си. Започнаха да сервираат вечерята. — Кога започваме... — неопределено попита Козела.

— Тази нощ, Джон. И забрави Козела. Той умря тази вечер.

* * *

— Кой ти каза, че можеш да пиеш мляко от две крави бе, тъпо копеле! — усмихнат до уши и елегантен като манекен на Версаче, попита Агаин. Отговорът трябваше да даде Ростислав Гронеv, който второ денонощие висеше на „трамвая“, опикан и осран, но заливан с полицейската струя, която, освен че удряше като бич, го беше докарала до пневмония посред лято.

— Алчността — Рости изтръпна. Ченгето знаеше всичко.

— Мария няма нищо общо.

— Така ли, лъжецо? А кой подслушваше държавните мъже? Да ги изброявам ли поименно?

— Не — отчаяно каза хакерът. — Свалете ме от „трамвая“ и ще ви кажа всичко.

След десет минути, изкъпан в истинска баня, бос и по хавлия въведоха Ростислав Гронеv в кабинета му.

Болшевишкият елит се готвеше да спечели кметските избори. Азаин беше чувал, че по времето на Андрей Луканов беше съществувала секретна, финансова групировка, наречена „Пентхауз“. Тя беше отговорна за създаването на червените милионери от Илия Павлов до Валентин Моллов и прочие, тя беше в дъното на източването на банките, тя владееше червените капитали в чужбина, тя създаваше фирми фантоми, тя седеше на входа и изхода на предприятията, тя беше създала „Ескадрона на смъртта“, чийто командир беше генерал Иван Милетиев — Козела, но според един доклад с гриф „Строго секретно“ „Пентхауз“ беше разбит, ескадронът унищожен физически с изключение на командира му, когото службите в МВР диреха по „Къртичините“. Оказваше се, че не е така. „Пентхауз“ съществуваше, разполагаше с капитали и се готвеше за решителен бой с крехката българска демокрация.

Втората част от признанията му беше направо ужасна. Лично той, майор Агаин, беше заповядал на хакера да проникне в защитния код на спътника „Агамемнон“ за да се добере до връзките на Козела с Аркан и Севгун, но поръчката и изпълнението на убийството на Д. Д. Кенеди беше тайна от първостепенно световно значение. „Кому да докладвам?“ — трескаво мислеше той, докато слушаше последните думи на Рости.

— Има нещо, което ми се стори глупаво, или поне не го разбирам. На 31 юли, в събота, започва мюсюлмано-християнска война

по някакъв си Път на коприната. Няма грешка, шефе. Десетки пъти повториха „War on the silk road“^[1]. Нищо не загорявам...

— Аз загорявам — Каза Агаин. Скочи пъргаво от стола си и излезе пъргаво от кабинета. Пътюм каза: — Освободете го! — и излезе от сградата.

* * *

— Аркан, знаеш ли кой те безпокои?

— Да, Козел, казвай.

— Излизам на Пътя. Твоите хора трябва да запушат дупките по границата. Като види дебелия, Тефик ще се опита да се скрие в Сърбия.

— Да заповяда. Чакам го с отворени обятия. Научих, че Осама бин Ладен е в Джалалабад.

— Заблуда на талибаните. Той е високопоставен гост на Кадафи. Бърлогата му е някъде навътре в пустинята... някъде около суданската граница.

— Сигурен ли си?

— Почти. Спипаме ли Тефик, ще знаем сто на сто.

Аркан мълча известно време.

— Знаеш ли, че вашите рокаджии канят жена ми на серия от концерти. Как мислиш, капан ли е това?

— Не вярвам, но не я пускай, докато не приключи войната.

— Точно това й казах, брат ми. Трябва ми албанец-убиец... обучен от теб. Ако ликвидира Хашим Змията, ще му позлатя кура.

— Ще видя какво мога да направя, войводо. Ще пусна моите хора да търсят подходящ килър... Ще ти се обадя. От теб искам да запушиш нашите пристанища. Обади се на Севгун.

— Имаш го, Козел.

— Засега това е всичко. „Пуцай гредо на трески“!

* * *

— Знаеш ли кой те безпокои? — попита Козела.

След кратко мълчание висшият офицер от МВР, бивш ескадронист, който Козела беше прикрил дълбоко и го ползваше като свой личен агент в министерството, отговори:

— Ще се срещнем по същото време на същото място.

Аркан имаше нужда от наемен убиец шиптър, а комодор Джон Милетич нямаше нито време, нито възможност да го търси. Това щеше да направи за тях „Къртицата“ от МВР.

* * *

Тефик, Диана и специалното волво 9000 се бяха укрили у Шабан Шамил, най-богатия турчин от село Благоево, Старозагорско, надвесено като шапка над Пътя на коприната.

Шабан имаше къща-замък с четири бойници по ъглите на двуметровите му каменни зидове, които всъщност бяха заредени с пропан-бутан. Шабо, както му викаха в целия окръг, шофираше огромен Линкълн континентап и когато приближеше дома си на 5 километра, той активизираше с дистанционно управление бомбите и от четирите бойници лумваше огън — сигнал, че Шабо Баровеца се връща. Тефик, който му беше помагал навремето с полулегалния му бизнес в Турция, намери радушен прием в дома му и най-важното — дискретност. Нито Шабо, нито някой от братята му, си позволяваха да му задават въпроси и правеха всичко възможно Тефик и Диана да се чувстват в личния замък на Шабо като у дома си.

Аристократ и воин, Тефик Андериман бей знаеше да цени гостоприемството и по азиатски да му се отблагодарява. Айваз Шамил, синът на Шабан, вече учеше в швей-царски колеж на негови разноски.

Тефик чакаше знак от Хашим Тачи. Войната на АОК и Хизбула трябваше да осигури безопасността на Пътя и да „отвори“ врата на границата, през която той да им предаде златното волво на принц Осама. Чакаше вече втора седмица. Разбира се, Диана правеше всичко възможно да не скучае. Беше толкова сексуално всеотдайна, колкото й беше платено, но за негова изненада беше весел и умен събеседник на маса и той малко по малко започна да забравя „дивата“ болка, която от избиването на семейството му насам го душеше за гърлото.

И знак от Хашим дойде. Беше 28 юли, осемнайсет часа и пет минути, когато GSM-а се обади. На другата сутрин трябваше да тръгне по Пътя и при Голямо Уйно, Кюстендилско, да се срещне лично със Змията.

* * *

Още едно съобщение се получи същия ден. Албанският килър беше готов да тръгне, когато получи съответната заповед. Един въпрос оставаше за уточняване — Къде е Хашим Тачи.

Козела попита Аркан. „Ще ти отговоря утре!“ — каза уверено войводата.

Войната по Пътя на коприната започваше.

---

[1] война по Пътя на коприната. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Генерал Проданов арестува целия „Пентхауз“. Заповяда да ги вържат като вулгарни криминални престъпници и да му ги доведат в кабинета в най-жалкия им вид. След което повика Агаин.

— Майор- започна разсеяно той, четейки вестник „Монитор“. — До ушите ми стигна слух, че си педераст.

— Не съм светец, господин генерал — отговори без капка свян Агаин. — Но не съм и педераст. Аз съм просто човек, който обича всякакви удоволствия.

— Включително ебане в гъза?

— Включително, шефе. Ако беше по-млад, щях да ти предложа да опиташ.

Проданов затвори очи отвратен. Не, той категорично не разбираше младото поколение и беше време да напусне бойното поле.

— Не ме интересува гъза ти, млада курво! Обаче аз ще ти скъсам сфинктера с дулото на ей този пистолет, ако не ме задоволи докладът ти.

С присъщата си акуратност младият развратник („Тоя ще го изхвърля от системата, въпреки че има качества!“) разположи видео- и аудиотехника и без грам смущение каза:

— Сега ще чуеш нещо, което, откровено казано, смятах да продам на американците.

Последва изповедта на хакера Ростислав Гронеv с аудио- и видеодоказателства. Проданов беше до такава степен втрещен, че се нагълта с лексотан и забрави пороците на подчинения си и закана си да го уволни.

— Кой знае, че Кенеди е убит? — глухо попита той.

— Хакерът, ти, господин генерал и аз, разбира се. Изключвам поръчителите и изпълнителите.

— Досещаш ли се каква тайна лежи на раменете ни, момче?

— Разбира се, господин генерал. Казах ви: мислех да изтъргувам тази информация с ЦРУ.

— Защо не го направи?

— Лоялността надделя над алчността.

— Къде си научил тези клишета? Питам — защо?

— Добре — от страх. В древния Рим са екзекутирали носителите на лоши вести.

Проданов се облегна на стола и го изгледа внимателно.

— Сигурен ли си, че не си споделял с никого този ужас?

— Разбира се, господин генерал. Иначе не бихте научили нищо от мен.

— Къде е хакерът?

— Свободен е... почти. Работи под охрана в офиса си.

— Той има ли начин да изтъргува смъртта на Кенеди?

— Никакъв. Притежава всичко необходимо да приема информация и нищо да я препредава, дори телефон. Проданов стана.

— Тръгвай с мен, мръсноко. Отиваме при министъра.

Агаин се усмихна весело.

— Нямам работа там, господин генерал. Вие сте толкова впечатлен от смъртта на младия Кенеди, че не обърнахте внимание на започващата война по Пътя на коприната.

Проданов като че ли се отърси от сън.

— Кога?

— Тази нощ, господин генерал. Ако не ме лъже интуицията, една от първите мишени ще бъдете вие.

* * *

Агаин се оказа прав както винаги.

Проданов натовари министъра с отровните си тайни, изпи три големи водки почти на екс и с мътна глава се качи в мерцедеса на път за вилата.

На сто метра от Боянското ханче някой взриви пилотната кола. Това беше изстрел от базука и охраната изкрещя:

— Шефе, на заден ход! Аз ще сляза да видя за какво става дума.

— Щом убиват, и ние ще убиваме — каза фъфлещият Проданов и заповяда на шофьора: — Спри! Дай ми автомата... — а на личния си бодигард: — Прикривай ми гърба!

— Шефе, ти си луд...

— Млък — заповяда Проданов, излизайки от колата и остана без глава.

Козела, защото това беше негова работа, застреля шофьора и охраната, хвърли оръжието и ръкавиците в храстите, излезе на магистралата и бавно се отправи към бизнесклуб „Бояна“. Там се качи на крайслера си с американска регистрация и тръгна към града. Беше ликвидирал една стара омраза, която косвено го беше оставила без скъпите му, скъпи момчета... „Спете в мир!“ — Каза на глас той и подкара към Симеоново. Там го чакаше другият чистач, Хакел, който от сутринта проверяваше отсечката Бургас — Стара Загора.

МВР побесня след убийството на генерал Продан Проданов. Министърът изкара всички явни и тайни ченгета на улиците. „Няма да се прибирате, докато не ми доведете Козела... Жив или мъртъв!“ След това нареди да доведат Пентхауз в кабинета му.

— Ти ли финансираш Козела, Пентхауз?

— Първо, господин министър, аз имам име — лично, бащино и фамилно, и второ — Кой е Козела?

Бонев побесня, но се постара да се овладее и настроението му да не избие на лицето.

— Първо. Пентхауз, не ми казвай имената си — няма да ги запомня, и второ — не ме лъжи. Колкото повече лъжеш, толкова по-дълго ще останеш на „Развигор“!

Христов беше корав и куражлия мъж и въпреки че не му се лежеше в следствието, не с този елементарен полицейски прием щяха да му отворят устата. Лошото беше, че разполагаха с методи да отнемат волята и на най-силния мъж и под наркоза да изтръгнат всичко, което знае или дори предполага, че знае.

— Е? — попита остро министърът. — Ще говориш ли, Пентхауз?

— Има два типа разговори, господин министър. Доброволен и насилствен. Вие кой избирате? И не ми говорете на „ти“, ако обичате.

— Слушай, боклук комунистически, сега ще заповядам да те натъпчат с дрога, като пате с лайна, и ще те изстискам като канарче. Знаеш вица, предполагам. В този кабинет аз избирам с кого как да говоря и аз поставям условията. Така че имаш трийсет секунди да прецениш доброволно или насилствено да ми кажеш къде, кога и как

да се добера до Козела. След това ще те натъпча с психотропи и ще запееш като Райна Кабаиванска. Мисли! Времето ти тече.

Пентхауз преценяваше трескаво какво може да каже и какво би разкрил само ако го изтръгнат насилствено от него.

— Козела е продукт на Луканов. Произведението уби създателя си. След това „Ескадрона на смъртта“ се саморазпусна. Такива бяха годините, господин министър. „ВИС“, „СИК“, „777“, „Аполо & Болкан“, и така нататък, заплашваха реално да превземат държавата. „Пентхауз“ беше длъжен да вземе мерки за защита. Виждаш ли Козела един-единствен път преди няколко години и нямам никаква представа къде е и с какво се занимава. Това е. Никакви психотропни средства няма да променят показанията ми. Бонев натисна звънеца и в кабинета му влезе охраната.

— Заведете го там, откъдето го водите. Мистър Пентхауз има нужда от време за размисъл.

Пет минути по-късно въведоха Стефан Марчев.

— Сядай — Каза Бонев, стараяйки се да бъде и учтив, и спокоен. — Къде е Козела? Ако се опиташ да ме лъжеш, ще те смачкам, Стефчо. Кажеш ли ми истината, ще те пусна да вървиш на майната си. Имай предвид, че разполагам със записи на заседанията на „Пентхауз“ и мога да те подведа като съучастник в заговор за държавен преврат.

Ставаше много по-сериозно, отколкото си мислеше. Но най-лошото от всичко беше, че не знаеше къде е Козела. Никога не беше знаел. Не му оставаше нищо друго, освен да се изрепчи.

— Нито знам, къде е Козела, нито можеш да ме съдиш за държавна измяна. Аз като изляза утре, ще те съдя за незаконно подслушване, за централа, регистрирана по Закона за лицата и семейството.

— Добре — Кимна Бонев, — но първо ще трябва да излезеш. Разкарайте го!

Марчев разбра заплахата. От затвор, арест, следствие се излизаше само ако благоволят да те пуснат.

— Господин министър...

— Къде е Козела?

— Не знам, честна дума... Заклевам се в децата си. Знаем обаче, че има „Къртица“ из висшите етажи на министерството ви.

— Глупости...

— Не са глупости, господин министър. Знам го от Георги Найденов, лека му пръст.

— Добре. Върви, Марчев, но ако ме лъжеш, ще те накарам да си изядеш топките.

Бонев викна главния секретар и цяла нощ четеха досиетата на личния състав... и откриха „Къртицата“. Беше от Лесидрен, селото на Козела, и беше женен за негова първа братовчедка. Сутринта го арестуваха, но освободиха целия „Пентхауз“. Това бяха беззъби комунистически боклуци, които мечтаеха да се върнат СССР и Берлинската стена, а Господ не осъждаше мечтите, дори на налудничавите.

* * *

Когато Тефик излезе на Пътя на коприната под Благоево, Хакел излизаше от Бургас, а семейство Джон и Габриела Милетич се чукаха под душа в един частен хотел в Симеоново. А Рости помоли охраната да го свърже с Агаин.

— Господин майор, има голямо раздвижване по Пътя на коприната. Записал съм всичко, но ми трябва преводач от арабски.

— Ще видя какво мога да направя, Рости. Записвай всичко и внимавай за Козела.

— Засега мълчи, господин майор. Моля, побързайте с преводача.

Мобифонът започна да звъни. Козела знаеше, че на единайсетия позив е Хакел и докато попиваше водата с хавлията, каза на Габи:

— Три до пет дни ще бъда в преразход, момиче. Искаш ли да те изпратя в Сърбия... за сигурност и шоу... Добре ще те посрещнат, уверявам те.

— Не — каза Габи. — Ще се обадиш ли?

— След единайсетия позив.

— Това е деветия.

— И аз ще ги броя, скъпа.. Десети, единайсети... — сега ще вдигна маймунката.

— Да.

— Джон. Вашите хакери са пробили спътника. „Агамемнон“ е мъртъв. Тази нощ ще го взривят. Имаш ли начин да отидеш до нашето

посолство... Там ще получиш всичко необходимо.

— Тръгвам. Ти къде си?

— След новите инструкции, Джон, получиш ли новия номер, веднага трябва да го съобщиш на Изток и на Запад.

— Ясно. Чакай... Германеца. Цялата ви работа е шайзе^[1].

— Fuck your bloody ass!^[2] — Каза Хакел и прекъсна връзката.

* * *

— Хакер.

— Американците ме заловиха. Сега в ефира се чуват само араби.

— Как те заловиха? — неразбиращ попита Агаин.

— Имат свръхчувствителни сензори, годни да уловят и най-невинното проникване в системата, а аз се набутах като слон в стъкларски магазин.

— Не можеше ли по-деликатно?

— Не и с техниката, с която разполагам.

— И какво ще правим сега, момче... Губим Козела, така ли?

— Напълно записах един негов разговор на английски. Отива в американската легация за нов номер и инструкции.

— С това трябваше да започнеш, кретен такъв! — изкрещя вбесеният Агаин и изхвъркна от стаята.

Струпа хора, техника и блокира легацията. Късно. Козела беше използвал предимството си във време и сега кой знае откъде го наблюдаваше с презрение и ирония.

* * *

— Хакел?

— Да, Джон.

— Започваш ли работа?

— Аз съм започнал отдавна. Ако останеш на слушалката, ще чуеш адската музика.

— Къде си?

— След Айтос... Слушай!

Това беше взрив. Козела беше ползвал достатъчно пъти това оръжие, за да разпознае музиката му и насън.

— Колко Хизбула в преразход? — попита той.

— Четирима. Жалко. Бяха в мерцедес за двеста хиляди марки. Слушай! — последва втора експлозия... и тишина.

— Отчитай се, Хакел!

— Девет на нула за мен. Остава още една патица. — последва нов трясък.

— Тринайсет — каза полковникът. — Още в Слънчев бряг ги декорирах. Ти къде си?

— Излизам от София по обратния път. Изчезвай бързо от там. След минути ще почернее от ченгета.

— Пътувам с двеста. Къде ще се видим?

— Никъде. Не съм тръгнал на среща с теб, а с Тефик. Намали скоростта и влез в Пловдив. Ако не го срещна по пътя, ще те намеря в хотел „Тримонциум“.

* * *

— Фомич, Козела те безпокои...

— Къде си бе, момче. Убих се да те търся.

— Хакерите пробиха защитата. Сега ще ти продиктувам новия номер.

— Момент. Къде си?

— На лов... малко след София.

— Колата не е волво, както беше в първата информация, а СААВ 9000, металик. Тефик има тежка охрана от Хизбула.

— Вече няма. Хакел ги възвиси при Аллаха. Имаш ли представа къде им е срещата?

— Не. Някъде по Пътя на коприната. Кой ти е номерът?

Козела го продиктува и набра Аркан.

— Къде си, войводо?

— Чакам знак от теб.

— Пътувам по Пътя. Избихме охраната на Хизбула. Имаш ли представа дали Змията е пратил свои хора да пресрещнат колата?

— Не знам, Козел. Отваряй си очите! Тази кола струва половин милиард долара.

Срещата в „Тримонциум“ беше изненадваща и кървава. Още докато паркираше колата си пред хотела, Козела забеляза СААВ-а.

— Хакел, къде си?

— На маса с бяла покривка и всичко, което ми е нужно.

— В „Тримонциум“?

— Да.

— И Тефик е някъде там. Колата е на паркинга.

— Аз седя срещу него, Джон. Мога да те уверя, че „Дом Периньон“ в „Риволи“ и в „Тримонциум“ са еднакво добри.

— Сам ли е?

— Не.

— С мъже?

— С една красива жена... Ти кога ще се появиш?

— Никога. Дръж го под око. Ще го ликвидираме в апартамента, но не преди да ни каже къде е Осама. Аз съм при колата.

— Добре, Джон. Поддържай връзка.

* * *

Напук на всички официални, полуофициални и полицейски версии принц Осама бин Ладен не беше в афганистанския град Джалалабад под закрила на талибаните, напротив, точно на тази пасмина не можеше да се довери един, макар и алчен потомък на крал Сауд. Осама се криеше в либийския оазис Ел Джоф, близо до суданската граница, под личната опека на Муамар Кадафи.

— Тефик, нашите отношения минаха през различни фази. Смятай тази за последната — Каза Козела на седмия ден. — Дай ми знак, че ще говориш, или си мъртъв, бей. Няма човек, който може да изкара три денонощия, обесен с главата надолу.

И Тефик се предаде.

— Козел, Исус Христос прости всичко на убийците си... и то прикован на кръста.

— Не е вярно, бей. Последните думи на Спасителя са: „Лама, Лама Сабахтани!“ Това преведено, рязан фес, означава: „Татко, татко,

на кого ме оставяш?“

Тефик, който висеше в банята на хотелския апартамент трети ден с облепена уста, се бореше за въздух като риба на сухо.

— Дори да си прав — с кашляне и хъркане продължи той, — папата прости ли на Ахмед Али Агджа, на убиеца си, Козел?

— Не ми говори глупости. Христос умря на 33 години, а разни папи, патриоти и прочие боклуци живеят до 133 с претенциите да бъдат нашите кореспонденти с Бога. козела извади набахата си, задейства механизма и я опря в адамовата му ябълка. — Броя до десет, Андериман бей, и ти прерязвам гърлото, въпреки че, Бог ми е свидетел, не бих го направил, ако не съм принуден. Къде е принц Осама бин Ладен?

На „пет“ Тефик Андериман бей назова оазиса, на „шест“ беше заклан от ухо до ухо.

* * *

— Сметката ще те чака, Султан. Каня те на сватба. Ще бъде огорчен, ако не дойдеш!

— Утре тръгвам към вас, Козел. Какво стана с килъра за Змията?

— Предполагам, че вече е в Косово. Заловиха „Къртицата“ ми в София. Смених си мобилните телефони и загубих всякаква връзка с него.

— Спокойно, Козел. Ще импровизираме на място. Как е Габи?

— Добре, Фомич, благодаря. Никога повече няма да я подлагам на подобни изпитания.

— И няма да се налага. Аркан, ти и аз ще си довършим работата. Утре съм при вас. Довиждане, приятелю!

— До скоро виждане, Султан.

* * *

Хакел, Козела, Диана и Габи щурмуваха границата при Гюешево. СААВ-ът разби бариерата и мина на сръбска територия. Хиляди куршуми се изстреляха от двете страни, но освен един, който попадна

в дясното рамо на Габриела, операцията мина чисто. Аркан ги посрещна, хората му взеха колата и ги откараха в болницата.

— Севгун, колата е тук, жертви няма и бърлогата на принца е идентифицирана.

— Добре, войводо. Запалете една свещ на свети Георги Победоносец и се напийте като скотове Ако бях с вас, аз щях да поема сметката.

Козела взе спейсфона.

* * *

„Г-н министър,

Това писмо не е оправдание, нито молба за разбиране на «неразбираемото» ми поведение. Искам да знаете, че съм щастлив, че не успях да убия един мъж, който не се занимаваше с късане на опашката на гуцера, а опита и почти успя да смаже главата на змията. Никога и под никакъв претекст няма да се върна на родна земя и никога повече няма да чуете за мен.

Козела

Имам титли и звания, и други имена, но не искам да ви отегчавам с подробности.“

* * *

Козела и Габриела се венчаха по всички правила на православния ритуал в манастира „Свети Наум“ на Охридското езеро. От съображения за сигурност ще премълча кой беше духовен кръстник на тази дискретна сватба Ще кажа само, че присъствах и аз. Пих драмска ракия. По брадата ми се стичаше, в устата ми не влизаше.

Т Илинден, 1999
Мотел „Джорджо“,
Радотина

[1] Лайно. ↑

[2] Да те еба в кървавия гъз. ↑

Издание:

Христо Калчев КЪРВАВИЯТ ПЪТ НА КОПРИНАТА
ВУЛГАРЕН РОМАН

София, 1999

Българска, първо издание

редактор Петър Величков

коректор Маргарита Спасова

предпечатна подготовка „КАМЕЯ“ ООД

Изд. Десета 97, София. Печат: Полипринт, Враца. Формат: 20 см.

Страници: 128. Цена: 3.00 лв. ISBN 954-9761-06-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.